

ALMANACH 2020

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Ale jenom možná...

Adéla Stehlíková, 3. C

Možná by to bylo všechno lehčí,
Neřešit kdo je koho a co je čím.
Chodit si kde chceme a jak chceme,
nikdo to nedělá, i když už můžeme.

Ukázat to, kým vlastně jsem
a nesnažit se stále být jiným člověkem,
protože pak už nezbyde čas
najít to krásné hluboko v nás.

Veronika Vokounová, 2.C

Antoinette

Martin Tykva, 2.B

Z jedné malé světničky,
Na okraji vesničky,
Hledí děvče oknem ven,
Je to pro ni snad zlý sen!
Vítr fíčí, stromy bortí
Celý život se jí hroulí.

Její milá matička,
Ležíc teď u tatíčka.
Těžkou nemoc prohrála,
Dřív, než dívka dozrála.

A stejně jako pro sestřičky,
Přišla smrt i pro bratříčky.
I svého milého kdysi měvši,
Avšak toho ve válce též ztratíviši.

Teď tu v rohu tiše sedí,
Teď tu v chýši mlčky chodí,
Přemýšlí, co bude dál,
Naříká si opodál.

"Co mi vlastně život dal?
Vždyť mi toho více vzal!
Moje blízké smrtka vzala,
Že bych se jí také vzdala?"

Temná mračna po nebi plují,
Děvče smutné v koutě stojí.
Šlzy deště vznášejí se,
a ona v koutě hroulí se.

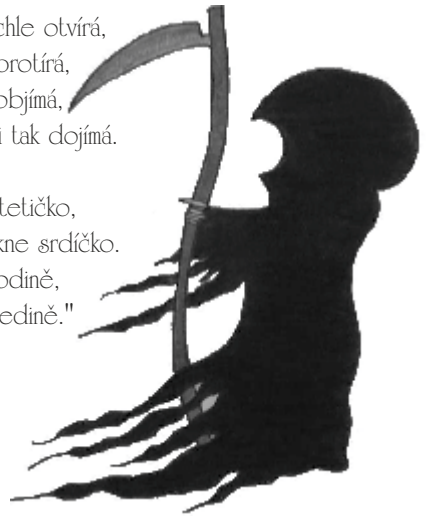
Náhlé slyší velký ruch,
Jde si pro ni snad zlý duch?
Očkem koukne oknem ven,
Špatří pouze černý den.
Dak zčistajasna na dvoře
Udeří někdo na dveře.

Děvče strašně lekne se,
Dak však cosi leskne se.
Náhle spatří postavu,
Špouští hnedle oslavu.

"To jest moje tetička,
Přišla jako z nebička!
Já hloupá na ni zapomněla,
Teď však zvon můj rozezněla."

Tak dveře rychle otvírá,
Šlzy v očích protírá,
a tetu vřele objímá,
Ten moment ji tak dojímá.

"Ach, má milá tetičko,
Mně snad pukne srdíčko.
Na celé mé rodině,
Roste tráva jedině."

Tereza Hellerová, 2.B

Básně

Adam Malý, 3.B

Milovat je slabé slovo,
nevím, jak to mám popsat,
asi bych měl do tmy malovat,
a maluju ten pocit,
ale barvy mi nestačí,
štetců mám dost,
ale barvy mi nestačí,
tak radši postavím most,
a na něm se budeme líbat,
a do tmy dál malovat.

Vím, že do nebe nepůjdu,
a pokud tě to tady bude štvát,
ze smostatného pekla přilétnu,
splním ti vše, co si budeš přát,
až přijde čas,
beze slov zmizím,
až se budeš bát zas,
tak se opět vrátím,
do nebe tě odnesu,
i kdyby to bylo to poslední, co udělám,
na rozloučení ti dám pusku,
a budu chránit tebe klidně sám.

Odpusť, lásko,
že se tě nedokážu vzdát,
odpusť, beruško,
že tě mám neskonale rád,
odpusť, miláčku,
že dělám pro tebe, co se dá,
odpusť, bělásku,
že navždy budeš hvězda má.

I kdybych měl padesát bodných ran,
můj meč tupé hrany stran,
štít na kousky roztrhaný,
já budu stát vzpřímený,
ochráním tě do poslední kapky krve,
neboť duch můj se stále rve,
za lásku k mé milované.

Jde mi jen o tvé štěstí,
o tvůj úsměv a zápal v očích,
slyšet tvůj šepot v mých uších,
to jsou ty největší z radostí,
tohle já potřebuji k životu,
má síla čpí z krve a potu,
z těch bojů vyhraných,
díky princezně z těch nejkrásnějších.

Lucie Králová, 2.C

Cesta k Jeruzalému

Pavel Macháček, 1.A

Léta páně 6. června 1099

Jmenuji se Guy z Bermontu, jsou to už více než dva roky co jsem opustil svůj domov ve Francii a připojil se ke křížové výpravě, která má za cíl navrátit Kristův hrob z područí Saracénů zpět křesťanům.

Nyní jsem se svými ozbrojenci součástí vojska, které pochoduje na Jeruzalém pod velením francouzského šlechtice Godefroye z Bouillonu. Ikdyž odhodlání k boji je veliké a naše víra v neporazitelnost podpořena četnými vítězstvími nad nevěřícími rovněž, stále si kladu otázku: „Vrátím se domů? Přežiji tuto výpravu ve zdraví?“ Znal jsem mnoho rytířů, kteří se modlili za svůj návrat, byli to dobří křesťané, a přesto jejich prosby Bůh nevslyšel. Budu já mít to štěstí, že mé modlitby vyslyší?

Vzal jsem do ruky svůj stříbrný křížek, který jsem dostal od matky a začal odříkávat otčenáš. Přestože je nádherný pocit patřit k prvním křesťanům ve Svaté zemi, ptám se sám sebe: „Nebylo to až příliš pošetilé?“ Stále vzpomínám na rodný hrad a kraj, kde jsem v mládí touto dobou sedával u okna své jizby a z křesla se díval na děvečky u řeky a na široké zelené pláně a lesy. Při těchto vzpomínkách se mi chtělo plakat, vždyť tady není vůbec nic, jenom písek, prach a všude přítomné nesnesitelně ubíjející horko. Nikde se před ním člověk nemůže schovat. Vody je čím dál tím méně a méně. Mnoho z nás už nemůže, ale přesto jdeme dál, neboť nám už nic jiného nezbývá. Jestli tohle není peklo, Bůh s těmi kteří tam skončí!

Na chvíli se zastavím, aby mě Pierre dojel, byl teď trochu za mnou. Co bych tak o něm řekl, je to skvělý rytíř. Spřátelili jsme se minulý rok při dobývání Edessy, kde mi zachránil život. Když mě chtěl saracénský ozbrojenec proklát kopím, rozťal ho na dvě poloviny. Má ohromnou sílu, jako medvěd a nikdo by se s ním nechtěl dostat do křížku. Po vítězném boji jsem ho našel a pořádně jsme to zapili a musím říci, že se od něj mám hodně co učit. Poté co mě dojel, jsme začali rozpravovat, abychom si zpříjemnili dlouhou cestu.

„Tak co, Pierre, jak se cítíš?“ pousmál jsem se.

„Jako v peci, tyhle bezbožníky nám byl čert dlužnej!“

Chtěl si odplivnout, ale přes vyprahlá ústa se zakuckal. Když se přestal dávit, podal jsem mu měch s vodou. „Tady máš,“ pohlédl na mě s děkovným výrazem. „Máš pravdu, odplivnutí je málo za znesvěcení Jeruzaléma a ty útrapy, které teď musíme snášet. Za to je ztrestáme ocelí,“ z jeho úšklebku jsem poznal, že v tuto chvíli by snad dokázal pobít celé vojsko.

Zadával se mi do tváře a zeptal se mě: „Co je ti, Guy, vypadáš posmutněle?“

„To víš, opět jsem přemýšlel zda se vrátím domů,“ sklopil jsem hlavu.

Pierre se začal smát: „Prosím tebe, takhle nesmíš myslet. Když jsme přežili Edessu a Antiochii a dostali až sem tak nás Bůh nemůže nechat zemřít. Navíc máš mě a já mám zas tebe, nás dva nikdo nemůže porazit. Jenom si vzpomeň, jak jsme po dobytí Antiochie oslavovali a nepohodli jsme se s vojáky Tankreda, taky jsme v bitce obstáli. Nebo ta potyčka s Araby, roznesli jsme je na kopytech a my dva ani jedno škrábnutí. Navíc jsme si slíbili, že si půjdeme na svatby a to je další důvod, proč nemůžeme zemřít. Přece to těm holkám nemůžeme udělat!“

Tím mi zvedl náladu a oba jsme se rozesmáli. „Nechceš se napít? A voda to není,“ vytáhl hliněnou lahvičku a šibalsky se pousmál.

„U tebe Pierre mě to vůbec nepřekvapuje. A moc dobře víš, že neodmítnu,“ s chutí jsem se napil. Víno mělo příjemnou vůni a o chuti ani nemluvě. Bylo sladce lahodné a úžasně mi osvěžilo vyprahlé hrdlo. „Je z mého kraje, vzal jsem si ho pro zvláštní příležitost,“ podotkl. „Nevypijeme ho spíše až v Jeruzalémě,“ zamyslel jsem se. Podíval se na mne s veselými ohníčky v očích. „Co jsi o mě myslíš. To není jediná, kterou vezu. Do Jeruzaléma jich mám ještě několik!“ A ukázal mi vak ve kterém byly hezké baculaté hliněné lahvice.

V tu chvíli se vojsko zastavilo. Z předního voje se k nám blížil jízdní ozbrojenec, který oznamoval, že velitel nařizuje rozbít tábor a zve šlechtice k poradě. A tak jsme vydali patřičné rozkazy našim ozbrojencům a vydali se na poradu.

„Zaslechl jsem, že ten náš průvodce je žid. Vůbec se mi nelíbí, má takový zvláštní výraz ve tváři. Jestliže nás zradil a tohle táboření je past tak ti přísahám, jako že je Bůh nade mnou, že ho podřívnu jako chovnou svini!“ Každého žida hned podezřívá, neboť s nimi měl špatnou zkušenost z Paříže. V tom jsme se shodnout nemohli, protože já si židů vážil, jejich zlatnického umění i specifického smyslu pro humor. A mnohdy jsem i litoval toho Bohem zkoušeného národa.

Pokračovali jsme k veliteli a nahlas přemýšleli o tom, co se asi bude probírat. Jak je asi daleko to město, které nikomu nedává spát? Když jsme přišli na radu, Godefroy z Bouillonu všem přítomným sdělil, že podle průvodce k městu dorazíme nejpozději za dva dny.

„Jak budeme pokračovat?“ zněly hlasy některých šlechticů.

„Především musíme být, pánové, ostražití. Právě teď si nemůžeme dovolit žádnou chybu. Musíme také promyslet obléhání města, až se k němu přiblížíme, nemůžeme si dovolit teprve tam se rozmýšlet, jak budeme obléhat!“ a začal nám prozrazovat svůj plán.

Poté nám dal prostor na naše vlastní návrhy a připomínky, kterým pečlivě naslouchal. Po posledním návrhu jsme se všichni radili, co bude nejlepší udělat. Asi po dvou hodinách jsme se shodli a pomalu začali opouštět poradu vracejíce se ke svým ozbrojencům.

„Tak co si o tom myslíš, Pierre?“ zeptal jsem se.

„Já to vidím velice nadějně. Jeruzalém jednoznačně dobudeme. Možná ne hned z chodu, ale dobudeme!“

Šli jsme dál ke svým, kde právě chystali večeři. Nebylo sice moc na výběr co si dát, neboť jsme mohli jíst jenom sušené potraviny. Na poušti se vše kazí velice rychle, jakoby ďábel nechtěl, aby se mohl člověk stravovat naprosto svobodně. Ale nakonec jsme si přes všechny tyto potíže přece jen pochutnali, protože Frederic, jeden z ozbrojenců mé družiny dokáže i z ničeho vykouzlit opravdovou hostinu. Jsem opravdu rád, že mám někoho jako je on ve své družině a jsem na něj patřičně hrdý. Nejen pro jeho kuchařské umění, ale také proto, že je skvělý válečník.

Mezitím co jsme jedli, jsem naslouchal, o čem naši muži mluví. Mluvili jenom o Jeruzalému. A aby odehnali chmurné myšlenky a dodali si odvahy, začali žertovat na úkor těch arabských psů. Také si vyprávěli veselé historky, při nichž ty Pierrovy nemohly chybět. Ale nebyli by to správní vojáci, kdyby se jeden druhému nevychloubali, kolik už pobili nepřátel. A co nemohlo chybět, bylo předhánění v tom kolik nevěřících pobijí při osvobození Kristova hrobu. Rád jsem viděl své muže šťastné alespoň tak, jak to situace dovoľovala. Ale přes všechnu veselou atmosféru na mě padl těžký šedý stín. Díval jsem se po svých mužích a ptal se sám sebe: „Kolik se jich asi vrátí domů? Kolik jich už nikdy nevidím?“ tato myšlenka mě stále tížila.

Najednou mě z myšlení vytrhla věta jednoho z mých vojáků: „Jeruzalém dobudeme a s těmi nevěřícími se mazlit nebudeme. Zaplatí za vše, co kdy udělali, vidíte, pane?!“

„Ano máš pravdu, za to co udělali, musí zaplatit,“ odpověděl jsem.

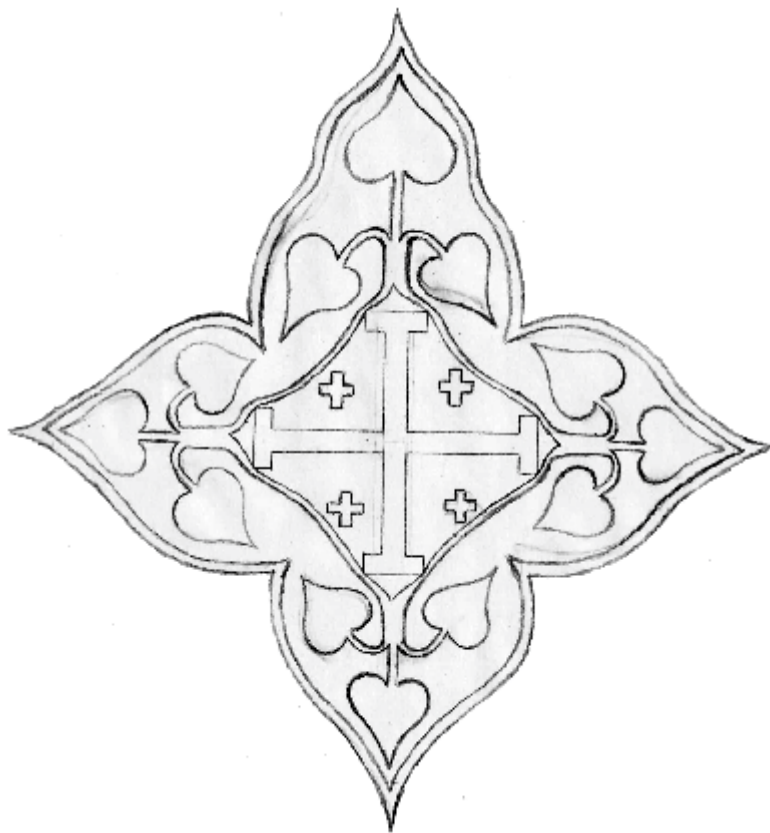
V tu chvíli přišel ozbrojenec, který měl na plášti vyšíty erb Balduina z Buillonu. Když přišel, zdvořile se uklonil a sdělil nám, že jeho pán shromáždí uve všechny k večerní mši.

Mše trvala asi hodinu. Všichni se modlili za vítězství naší víry v této výpravě a šťastný návrat domů. Na konci kněz ještě požehnal nejen nám, ale i našim zbraním. Po skončení mše jsme šli spát. Všichni museli být odpočatí, protože nás čekal dlouhý pochod a už třeba zítra bychom mohli dorazit k městu.

Zatímco Pierre a ostatní už spali, já nemohl usnout. A proto jsem se díval na noční oblohu. Miloval jsem pozorování noční oblohy a hvězd. Dokonce jsem se naučil, jaké hvězdy patří do jakých souhvězdí. Nebe bylo čisté bez jediného mráčku a i všude okolo nás byl klid. Jen větřík příjemně vál do vlasů. Užival

jsem si tento výhled na nebe, kdoví, možná tahle noční obloha je poslední, kterou uvidím. Raději jsem začal přemýšlet o něčem veselejším. Ve chvíli kdy jsem začal snít o našem lese, jsem pomalu usnul.

Ráno naše vojsko vyrazilo brzy. Byl jsem ohromen s jakým nadšením a odhodláním pochodujeme vpřed k Jeruzalému. Po několika mílích se najednou z písečné duny vynořil. Bylo to neuvěřitelné, po více jak dvou letech jsme dorazili k našemu cíli. Byl jak na dosah ruky jenom se natáhnout. Všichni jsme padli na kolena a začali plakat štěstím. Po všech těch útrapách jsme sem přece jenom nakonec došli. To byl další důkaz, že Bůh nad námi drží ochrannou ruku. Všichni jsme vstali, ti co měli koně, se vyšvihli do sedel a s pokřikem „Deus vult!“ jsme vyrazili vpřed...

Pavel Macháček, 1.A

Červená karkulka s jedním malým háčkem

Sofie Anna Janebová, 2.0

Pohádku o Červené Karkulce jistě všichni známe. Učí nás, že nemáme věřit cizím lidem a že máme poslouchat své rodiče. Tato zdánlivě neškodná, či snad dokonce poučná pohádka má však jeden malý háček, na který doplatila jistá Kateřina Krankheitová a její vnučka Karla Rotová. A protože se mi přičí myslet, že by se tato historie měla opakovat, poučím vás jejich zážitkem.

Byla nebyla jedna malá holčička, která se jmenovala Karlička Rotová. Jednou ji maminka poslala k babičce přes les. Dala jí pro babičku chleba s máslem a salámem, lahev něčeho ostřejšího a připomněla jí, že kdyby náhodou potkala cirkusově vycvičeného vlka, který by uměl mluvit, nemá se s ním dávat do řeči a má rychle po cestě utíkat k babičce, aby ji mohl vlk následovat. Karlička horlivě přitakala, vzala košíček a vyšla na cestu.

A jak se dalo čekat, najednou se před ní objevil vlk. Karla si naštěstí zachovala svou duchapřítomnost, vlka rychle oběhla a s kvílením vyrazila po cestě k domu své babičky. A tady se stalo to nedorozumění! Vlk totiž nechtěl sníst ani Karličku, ani její babičku, právě naopak. Chtěl je chránit, protože zaslechl zlého myslivce, který s někým telefonoval a zrovna říkal:

„Akce „Hospoda na mýtince“ dnes odpoledne! Přijed’ s dodávkou, zboží do ní naložíme!“ Jelikož byl vlk velice chápavý a rozuměl lidské řeči (jaká to náhoda, že právě on utekl z cirkusu), dovtípil se, že “Hospoda na mýtince” bude obydlí Karliny babičky, protože dům byl na nesmyslném místě odříznutém od světa podobně jako hospoda z divadelní hry Járy Cimrmana. A zboží mělo tedy být ukradené vlastnictví paní Krankheitové. Rozhodl se tedy, že se k ní připojí a pokusí se ji ochránit. Po pěšince ale před ním šla Karlička a tak si řekl, že ochrání i ji. Když viděl, jak se ho lekla, chtěl předejít nedorozumění a pospíchal za ní, aby ji přesvědčil, že jí nechce ublížit. Karlička byla ale naprosto přesvědčena, že ji bestie chce sníst, a tak pádila rovnou k babičce, kde doufala, že bude v bezpečí.

Paní Krankheitová mezitím seděla na své zahrádce a čekala na svou vnučku. Když zaslechla, jak se lesem ozývá Karliččino volání, aby utíkala dovnitř a dveře nechala otevřené, Karlička je pak zavře, udělala, co jí vnučka poradila. Najednou vběhla dovnitř Karlička a zabouchla za sebou. Vlk se rozplácl na dveřích. Babička ke vchodu rychle přisunula skříň. Karlička pozavírala všechna okna. Vlk si mezitím venku třel rozbitý nos a přemýšlel, jak obě přesvědčit, že jde o strašný omyl.

A do toho všeho mumraje ještě napochodoval zlodějský myslivec. Když uviděl vlkovy pokusy dostat se do domečku a obě vyděšené příbuzné, hned si řekl:

„Aha, když vlka zaženu, mohl bych se dovnitř dostat snadněji!“ Natáhl tedy pušku, zamířil, vystřelil a chudáka vlka zranil. Ten pochopil, že v takovém stavu

nemá cenu dům bránit a odšoural se do lesa. Babička a Karlička byly štěstím bez sebe, povolily obranu pevnosti a vpustily myslivce dovnitř. Ten chvíli předstíral dobré úmysly a naoko se ujišťoval, že se jim nic nestalo. Ale hned, jak uviděl po cestě přijíždět dodávku svého komplice, namířil na Karličku a zvolal:

„Ani hnout, nebo střelím!“ Co měly dělat? Mohly jen sledovat, jak lupiči vykrádají domek a doufat, že jim nechají alespoň koláč.

A tak si, milí a vážení, musíme uvědomit, že opravdu NESMÍME věřit všem. Ani všem myslivcům.

Tereza Hoffmanová, 1.O

Čistá židle

Veronika Seglová, 1. A

Už nevěděla, jak se zabavit. Emma celé dny seděla ve svém sterilním, bílém a prostorném pokoji, nejčastěji na své oblíbené židli u psacího stolu. Již v útlém věku ji byla diagnostikována velmi vzácná porucha imunity. Nikdy nesměla ven. Celý svůj sedmnáct let dlouhý život trávila ve velkém a sterilním domě. Za celý život poznala pouze pár lidí. Její neblížší byla matka a ošetřovatelka.

„Luiso? Chceš s něčím pomoci? Nudím se,“ zeptala se Emma ošetřovatelky.

„Ne, Emmo, jdi si třeba číst. Máš hlad?“ odpověděla ošetřovatelka Luisa.

„Ne, nemám. Ráda bych si četla, ale už opět nemám co. Všechny knihy mám už přečtené, některé i víckrát,“ řekla zdudně Emma.

„Tvá matka by měla za chvíli přijít a přinést nějaké knihy...“

Emma smutně odešla do pokoje. Přesunula si židli, posadila se na ní a zadívala se z rohového okna. Záviděla všem lidem, kteří se mohou normálně pohybovat venku a užívat si život. Snila o tom, že jednou spatří západ slunce u moře a bude se procházet bosá po pláži ve vlhkém písku. Ze snění ji vyrušila matka.

„Ahoj zlato? Jak dnes bylo? Tady máš ty knihy, o které si mě prosila,“ přivítala ji matka, která pracuje v nemocnici jako lékařka.

„Děkuji, mami, dnes jsem se nudila. Něco zvláštního venku?“ odpověděla Emma.

„Ne, nic zvláštního. Jdu vyprovodit Luisu,“ řekla ve dveřích její matka a odešla.

Následující den ji vzbudil hluk od sousedního domu. Šla ke svému obrovskému rohovému oknu, aby se podívala, co se děje. Do sousedního domu přijeli noví majitelé a stěhovali svůj nábytek. Emma se zvědavě zahleděla. Najednou z domu vyběhl kluk, asi devatenáct let starý. Potkali se pohledy a několik vteřin na sebe hleděli. Emma vyplašeně uskočila od okna a šla dolů do kuchyně. Tam už stála Luisa připravující Emminu snídani. Poté si šla Emma číst svou novou knížku do houpací sítě. Večer, když už zapadlo slunce a Emma dočetla knížku, vzala si svou oblíbenou židli a přistrčila ji k obrovskému oknu kde koukala často na hvězdy. Zahleděla se do nebe a zasnila se. Najednou si všimla, že na ni někdo kouká ze sousedního domu z okna. Podívala se tam. Kluk, kterého viděla ráno se na ni právě usmíval.

Na cedulku napsal: Jak se jmenuješ? Emma rychle hledala tužku a papír, na který následně napsala: Emma, jak ty? Kluk napsal na cedulku: Daniel, nejdeme si spíš zavolat? Napiš mi prosím tvoje číslo. Emma rychle napsala číslo a vzápětí ji Daniel zavolal.

„Ahoj Emmo, promiň, že otravuji, ale jsem tu nový a nikoho tu neznám, tak jsem se chtěl seznámit,“ vyhrkl na Emmu ihned Daniel.

„To je v pořádku,“ odpověděla vzrušeně Emma.

Nikdy si ještě s nikým cizím nevolala. Daniel byl zvědavý a vyzpovídal Emmu, proč ji neviděl venku a proč je pořád v domě. Emma mu na vše odpověděla a také ho vyzpovíдалa odkud je a proč se přestěhoval. Po dlouhém rozhovoru se rozloučili a ukončili telefonát. Emma seděla na své oblíbené židli a usmívala se na hvězdy. Následující dny vše probíhalo obdobně a jejich večerní telefonáty je více a více

sblížovaly. Daniel ji začal i navštěvovat a věděla, že oba k sobě cítí i něco víc než přátelství.

Jednoho dne se městem prohnala bouře a její rohové okno rozbil strom, který stál před domem. Do pokoje se začal hrnout čerstvý, ale pro ni smrtelný vzduch. Její matka rychle zavolala záchranku, ale Emmě se každou sekundou zmenšovala šance na přežití. Emma se cítila tak volně, ale věděla, že se blíží konec. Cestu do nemocnice si ani nepamatovala. V nemocnici ležela asi týden a každý den byla slabší a slabší. Daniel ji chodil navštěvovat, ale Emma na tom byla tak špatně, že ho k ní vůbec nepustili.

Asi po deseti dnech Emma zemřela na celkové selhání organismu. Emminu matku to psychicky zničilo a Daniel každý den nosil květiny na Emmin hrob.

Její oblíbená židle u rozbitého okna tak zůstala prázdná.

Lada Hubálovská, 1.C

Dávno zmizelé město, které jsem objevila

Emma Babáková, 3.0

Sychravé počasí bylo po celý den a měla jsem chuť jít po dlouhém dni ve škole ven. Někam, kde jsem ještě nebyla, abych si mohla pročistit hlavu novými myšlenkami a zapomenout na stávající starosti. Rozhodla jsem se vyrazit za město až ke starému rozlehlému parku, do kterého vedla velká rezavá brána. Vědělo se, že už se o něj léta nikdo nestará. S údivem tam byly stromy a keře krásně rozkvetlé a upravené. Lavičky čisté, cestičky bez listí, z toho místa jsem měla velice zvláštní pocit. Čas tady plynul pomalu. Hledím na dlouhé větve nade mnou, jako by mě vedly jakýmsi směrem. Došla jsem až k velkému altánku ve tvaru šestiúhelníku. Někdo na zem nakreslil čáru, která ho půlila, a k tomu černě napsal: „Nepřekračuj!“. Řeknu si, že to asi byl jen nějaký vtípálek. Proto nevěnuji pozornost nápisu a překračuji čáru.

Najednou se ocitám na zvláštním místě. Topím se, nemůžu dýchat, začíná mě pálit na krku a na koci končetin. Z ničeho nic mi narostly ploutve a žábry a já mohu zase dýchat. Jsem v šoku a nechápu, co se právě stalo. Postupně se rozkoukávám. Vypadá to, že jsem pod vodou. Ale to, co vidím, je mi povědomé. Jsem zase v parku. Jenže altánek vypadá jinak. Je víc zchátralý a pokrytý řasou. Stromy se vlní v proudech jako medúzy. Plavu zpět cestou kolem stromů, skrz bránu a rychle opět do města. Je tu mnohem méně světla, proplouvám ulicemi, které jsou tmavé jako dlouhé tunely. Domy kolem sebe znám. Jsou krásně barevné a pokryté lehkou vrstvou řasy. Tamhle je přeci ta ordinace, do které chodím s rodiči. Poznala jsem ji, protože má sytě oranžovou barvu, jako šťavnatý pomeranč. A hele naše škola s malými keříky kolem. Nemám odvahu vydat se dál.

Někdo do mě narazil. Byl to můj učitel dějepisu. Má brýle, je vyšší a vždy nosí kravatu. Pozdravím ho, ale on mě nevnímá. Mluvím na něj, jenže on jde dál a nevnímá si mě. Zkusím promluvit na jiného kolemjdoucího, nevnímá mě zrovna tak. Uvědomila jsem si, že mě nikdo nevidí. Všichni obyvatelé tohoto města měli žábry a ploutve jako já, jinak vypadali stejně jako obyčejní lidé. Někteří dokonce venčili rybu a jiné vodní tvory. Potkala jsem ještě několik známých tváří, jako třeba kamarádky Sáru a Báru, mého spolužáka, dokonce i rodiče, žádný z nich mi ale nevěnoval pozornost.

„No jasně! Vždyť je to naše město!“ zvolala jsem. Místo hlasu ale ze mě vyšlo jen pár bublinek vzduchu, které se leskly jako perly ústřic povalujících se na každé ulici. Jenomže je pod vodou. Mohlo by to být paralelní město? Existuje celý paralelní svět pod vodou? A jestli ano, kde je brána do tohoto světa? Tolik otázek a tak málo odpovědí. Hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky. Co když je to budoucnost? Celý svět bude po globálním oteplování a následné roztání ledovců pod vodou. Budeme se muset adaptovat do podob dnešních ryb? Ze všech těch myšlenek mě rozbolela hlava, a proto jsem se rozhodla už jít domů.

Plula jsem zase do parku k altánku. Překročila jsem čáru a ocitla jsem se opět na vzduchu. Ploutve i žábry mi zmizely. Byla jsem úplně mokrá a promrzlá. Se vzpomínkou na tohle zvláštní město jsem kráčela domů, snila jsem ho navštívit znovu.

Emma Babáková, 3.O

Dávno zmizelé město, které jsem objevila

Milana Vanovich, 3.O

Nedávno jsem byla na procházce v lese, kam už dávno nikdo nechodí. Všechny cestičky byly zarostlé a potkala jsem jenom zvířata. Čím dál jsem šla, tím víc jsem se divila, jak moc mi tento les připomínal mé město. Jeho obyvatelé a budovy jsou úplně stejné jako u nás.

Nejprve jsem se procházela u vysokých stromů, které vypadaly jako mrakodrapy. Zahlédla jsem mnoho veverka, které běžely tak rychle, že jsem místo nich viděla zaměstnance pospíchající do svých kanceláří, aby stihli ranní schůzku. Za nějakou dobu jsem došla k otevřené krajině, kde přes cesty přebíhaly srny. Hned se mi před očima objevily přechody a auta, kvůli kterým lidé zažili mnoho neštěstí.

Došla jsem k malému rybníčku, kde jsem zahlédla spoustu ryb a několik kachen se svými mláďaty. Vzpomínala jsem na léto a bazén, kde jsem zažila spoustu zábavy, i přes několik zlomených kostí. Za nějakou chvíli začalo pršet a slunečný den se změnil na pochmurný a zamklý.

Ze stran mě pohltila tma a štěstí se postupně přeměnilo v zármutek. Vše, co mi dříve připomínalo krásné části města, se změnilo. Místo vysokých stromů jsem viděla komíny rostoucí do nebe, kam vypouští šero a smutek. Zvířata se schovala do svých domů a okolo mě se objevily stovky zářících očí, které mi připomínaly několik rozsvícených oken pozdě večer.

Strach mě po chvíli vypudil z tohoto lesního městečka a celá zmoklá jsem rychle šla zpět domů. Po cestě jsem si uvědomila, jak může počasí změnit jakoukoli situaci, a jsem přesvědčená, že se na toto zvláštní místo už nikdy nevrátím.

Petra Dohalská, 4.B

Dávno ztracené město, které jsem objevil

Ondřej Zapletal, 3.0

Uprostřed hor dotýkajících se nebes v hluboké džungli neprostupné jako zelené moře se nachází ztracené město, skryto zrakům všech objevitelů a dobrodruhů.

Prales okolo je šerý a temný, každá prasklá větvička nebo zašustění v keři nás vyděsí. Malá zvířátka pobíhající kolem, snažící se utlumit strach vyzařující z tohoto místa, nás dovedou až k lehce přehlédnutelné cestě, jakoby věděla, co hledáme. Starou stezku do hor lemují různé sochy a sošky, jež tu stovky let smutně stojí a tiše přemýšlejí. To nejhorší jsou však jejich hluboké, kamenné oči, těmi nám dokážou prohlédnout až do duše. Jen čekám, až se některá z nich zvedne a zatarasí mi cestu.

Pomalou chůzí se dostaneme k městu, jehož zdi jsou vyšší a mohutnější než nejvyšší mrakodrapy. Nad celým údolím se pyšně tyčí jako maják nad mořem. Brána nám otevírá dveře na místo, kam možná i tisíce let lidská noha nevstročila. Když vstoupíme, není cesty zpět. Ze všech koutů na nás dopadá zvláštní pocit ztracené slávy. Postupně prozkoumáváme úzké a křivolaké uličky kroučící se jako hadi. Pořád mám pocit, že mě pozorují něčí oči. Ať se pohnu kamkoli, otočí se za mnou, sami se však spatřit nedají.

Celé město je nádherné, polorozpadlé domy jsou porostlé chapadly zelených lián a to jim dodává na kráse. Sem tam se dají zahlédnout zbytky třpytící se výzdoby. Zdejší obyvatelé museli být velmi bohatí, neboť skoro na každém domě se nachází zlato, drahé kameny nebo perly. Je to tu jako v pohádce. Na velkém hlavním náměstí se tyčí obrovská socha, větší než všechny, které jsem kdy viděl. Pravděpodobně znázorňuje dávno zapomenutého boha, možná starobylého strážce města. Tento památník ve mně však utvrzuje pocit, že ty oči jsou skutečné a ne jen výplod mé fantazie. Je čas jít dál, jen naposled se ohlédnu. Zdá se mi, že ten kamenný strážce se trochu pootočil a dívá se na mne, nebo jsem už jen unavený? Asi je čas jít spát.

Vyspím se ve zdejším paláci. Toto sídlo králů je ohromné. Zahrady jsou velké jako celé parky, kam až oko dohlédne, vidí jen nezměrnou krásu, i přesto, že to všechno je už vydáno na pospas nezkrotnému obětí pralesa. Teď při západu slunce, krásném konci dne, se to zdá být až nadpozemské. Jako bych se v tento okamžik přenesl do úplně jiného světa a zapomněl na všechny problémy toho našeho. Stěží se odpoutám od tohoto pohledu a jdu si prohlédnout palác. Tento komplex je tak obrovský, že za celý dlouhý den se

nedá projít, aniž byste vynechali jedinou skvostnou místnost. Každá sebemenší komůrka stojí za prozkoumání. Spletité chodby mě dovedly až do trůnního sálu. Tomuto klenotu architektury se žádný hrad ani zámek nevyrovná. I ta největší katedrála by zde zanikla v jeho stínu. Střecha si hová někde v oblacích. Sám mám problém ji spatřit. Tisíce sloupů podpírají rozložitou klenbu. Všechny zdi a sloupy jsou potaženy zlatem. Z této oslepující záře přechází zrak. Najdu si nějaké útulné místečko ke spánku a budu přemítat o starých kráľích, lidech a dávných časech slávy této perly skryté v horách. Co by za to dali všichni objevitelé světa, jen na vteřinku vkročit do tohoto ráje.

V noci přišla bouře, horší a strašnější než všechny, které jsem kdy spatřil. Nebe protínal jeden blesk za druhým. Hromy duněly, až jsem myslel, že zdi musí prasknout. V každém koutě jsem zahlédl jakési stíny. Vzpomínám si na své dětství, když jsem podobné vídal ve svém malém pokojíčku. Tehdy ale po pár mrknutích zmizely. Tyhle ne. Pořád tam byly. Všude byly slyšet jakési kroky. Někdy jemné a tiché jako myška, jindy silné a těžké. Hned se mi vybavily sochy kolem cesty a socha náměstí. Nemohu uvěřit, jak se z něčeho co jsem viděl ve dne, může stát něco tak strašného a děsivého. Konečně usínám.

Nikdy jsem nebyl za ráno radší. Ten překrásný okamžik kdy světlo zažene stíny zpět, všechno ozáří a promění v místo plné života a radosti. Po předešlé noci jsem dospěl k rozhodnutí, že odsud co nejrychleji zmizím. Těžko jsem se loučil s tím co, jsem zde viděl. To co mě v mém odchodu utvrdilo, jsem zřel znenadání. Ten kamenný strážce z náměstí, tu nebyl. Prostě zmizel. Celé město mi teď připadá tajemné a děsivé. Až teď jsem si uvědomil velmi podivnou věc, v prostoru za vysokými, teď už zlověstně vyhlížejícími hradbami, nebylo jediné sebemenší zvířátko. Ani ten nejmenší brouček. Nikdy jsem se neocitl v džungli s takovou radostí. I všechny sochy z oné stezky byly pryč. Nejhorší na tom je to, že nevíte, kde můžou být. Nemohli se přece jen tak vypařit. Nebo snad ano?

Doma jsem se ještě často budíval ze spaní kvůli vzpomínkám na tu noc. Do teď obcházím jakoukoli sochu velkým obloukem. Snažil jsem se vzpomenout na cokoli, na všechny detaily, které by mi pomohly rozluštit tuto záhadu. Asi zůstane navždy nerozluštěná.

Dorotte Painová

Kristýna Prchlíková, 1.A

Na radnici Stonetownu odbila dvanáctá hodina. Nespokojeně jsem zamručel a převalil se na druhý bok, zády od slunce neúprosně zářícího do mého chlívku. Ze slaměného kavalce prožraného moly mě bolela záda, hlava třeštila přemírou domácí pálenky bratra šenkýřčiny sestřenice. Zrovna jsem ji i celou vypečenou rodinku posílal ke všem čertům, když zabouchala na ztrouchnivělá vrata. „Máte návštěvu, pane Hráč!“ křikla a už jí nebylo. Se značnou nevrlostí jsem opustil svá krále hodná lože a podíval se do špinavého zrcadla.

Brada se pyšnila několikadenním strništěm. Tváře ošlehané větrem, vrásky na čele i jizvy kolem očí prozrazovali životní příběh i věk vysloužilého mezka. Fialovějící značka na krku ovšem poukazovala na skutečnost, díky které mám svou přezdívkou. Hráč, Hráč s velkým H. Vždy vyhraji – skořápky, mariáš, mladou dívku, prostě práce všeho druhu. Se zamračením jsem opláchl svůj obličej zelenou vodou z kádě pitné vody pro prasata a oblékl se. Jezdecké kalhoty, volná halena a věrný přítel kvér po boku. Jediní věrní.

Při vstupu do lokálu jsem krom pachu nemytých těl cítil ještě něco jiného, úzkostného. Nervozita v místnosti by se dala krájet, skoro jako by svírala hrdla pijanů, obchodníků, kovbojů i lehkých dam. Každý zkoumal špičky svých škrpálů. A naposled, uprostřed toho divadla seděla Ona.

Uhrančivý pohled zkoumal sebemenší vady mého oděvu, těla, duše. Výraz tváře byl tvrdý, avšak rty se kroutily do koketního, sebejistého úsměvu. „Krásné odpoledne přejí, tajemný Hráč.“ Nastavila ruku pro polibek. „Madam,“ zadíval jsem se do hlubokých očí a ruku stíkl. Buranské chování ženy přirozeně přitahuje. Tato ovšem byla něčím výjimečná.

Ruku prachspolečně vytrhla z mého sevření. Neodpustila si ani dotčené odfrknutí. V lokále zavládlo ticho. Pohlédl jsem do jejich očí. Věděla o mém taktickém manévru a já si uvědomil, že je zle. Rozehrál jsem nebezpečnou hru. Ta žena v sobě měla něco živočišného. Něco, co mě nutilo zkoušet hranice její trpělivosti.

„Mám dámě objednat něco kpití, či snad k zakousnutí?“ zkusil jsem milejší taktiku. „Nepřišla jsem se najíst, Hráči, přišla jsem ti udělat nabídku!“ Její tvář zůstávala kamenná. „Chápu, madam,“ skočil jsem jí do řeči. „Mám manžela otrávit, či ho nechat zmizet? Musím Vás také upozornit, že mé služby nejsou levné...“ Hlasitě se rozesmála hrdelním smíchem, ze kterého se ježily chloupky po celém těle. „Manžela nemám, ale nech mne prosím domluvit. Již nějakou dobu tě sleduji. Jsi velmi zajímavý člověk. Tvé metody jsou nekonvenční, ale tvá práce je vždy precizní, to ti musím nechat. Líbíš se mi...“ Co ta ženská sakra chce, problemsko mi hlavou, ale ona pokračovala. „Přitahuje mě typ muže, jakým jsi. Proto ti teď učiním nabídku, která se neodmítá. Dobře si rozmysli odpověď, víckrát se nezeptám...“ S napětím jsem přikývl. „Vezmeš si mě?“ Tím mě dokonale zaskočila. Hlavou se mi honila změť myšlenek. Nenavazovaly, předháněly se, tančily čardáš. Byl jsem zmatený. „Snad tě má otázka nerozhodila, Hráči,“ pohrávala si s mým jménem na jazyku. „Za tři hodiny

se vrátím pro odpověď a nezapomeň, když ne já, tak nikdo.“ Zvedla se a bez mrknutí oka odešla. Já ovšem dále seděl jako přikovaný. Toho využil šenkýř.

„Nevím, co Vám chtěla, pane Hráči, ale sedněte na koně a uhánějte s větrem o závod, nebo Vás zničí! Ta ženská je šílená!“ přisunul zpět odstrčenou židli a posadil se na ni. „Požádala mě o ruku,“ vypadlo ze mě. „To ne! To se nesmí stát, to jí nesmíte dovolit!“ zhrzil se. „Uklidni se, natoč mi pivo a vrať se sem. Pověš mi, co je ta babizna zač!“ snažil jsem se o klidný tón a smířenlivý pohled. „Jistě pane, ale pošlu vám sem Shellyho. Je to obchodník, co přijel z Westwoodu. Od tamtud ta zrůda pochází. Bude vědět víc.“

„Zdravím Hráči, prý si s Vámi mám pohovořit.“ Ten chlapec s ulízanou patkou a nohama rovnýma od celodenního ježdění na voze místo na koni nepřipomínal nikoho, s kým bych si chtěl pohovořit. „Asi sis spletl podnik kluku, tady své služby nabízí jen pořádné ženské. Zeptej se u šerifa, ten prý má chlapečky rád,“ štěkl jsem po něm. „Alfrede Shelly, jméno mé. Obchodník s malými věcmi velkých rozměrů, vše od špendlíku až po lokomotivu Vám seženu!“ vysekl úklonu, až políbil podlahu a posadil se na před chvílí uvolněnou židli. Pokrčil jsem rameny. „Hráč, práce všeho druhu. Viděl jste tu ženu, co zde seděla před chvílí?“ „Mé informace nejsou zadarmo ani pro Hráče. Jsem obchodník...“ Sáhl jsem do kapsy a vytáhl mince. „Tři zlatky, víc nedám!“ Položil jsem mince na stůl. Hned je sebral. „Jste štedrý, řeknu Vám vše, co vím,“ uchechtl jsem se. Všichni obchodníci jsou stejní. „No to doufám, tak pojed' rovnou k věci, nemám tolik času!“

„Jistě, už mluvím. Ta žena se jmenuje Dorotte Painová, je vdovou po šerifovi Painovi, který ve Westwoodu úřadoval dobrých dvacet let. Pro přátele to byl skvělý člověk, pro ženu ale strašný manžel. Nadával jí, v hospodách po ní křičel, až zaléhali uši, vztekal se ať udělala cokoli. Nikdo jí nikdy nepomohl od něj pryč. Všichni jen nečinně přihlíželi. Ona ovšem musela zasáhnout, musela utéct. Jednoho dne, během další z mnoha jednostranných hádek vzala kolt a vystřelila. Vystřílela do něj celý zásobník, všech sedm ran. To jí ovšem nestačilo. Zaklekla nad mrtvé tělo a začal do něj bušit, hlava nehlava. Nakonec omdlela vyčerpáním. Našli ji šerifovi pomoci, když dva dny nepřišel do práce. Ona ale věděla, jak mechanismus své cely otevřít a utekla. Nyní se skrývá po městech a využívá strachu, který jí obklopuje. Byl to již třetí muž v pořadí, kterého zlikvidovala.“ Pivo, které hospodský donesl během vypravování jsem vyprskl na stůl před sebou. „Asi bych ti měl něco říct, Alfredo, ale nebude se ti to líbit...“ Vševedoucně se usmál. „Požádala Vás o ruku, že ano?“ Přikývl jsem a nestačil se divit. Ten chlápek ví snad vše. „Jak si na to přišel?“ Povzděchl si. „Všichni máte jednu společnou vlastnost. Jste opatrní. V lokále si sedáte do zadního kouta, čelem ke dveřím, jelikož tak máte dokonalý přehled o lidech uvnitř. I ty předchozí jsem viděl. Sedávali přesně tady, přesně na této židli.“

Nezmohl jsem se na více než čerstvě narozené škvrně. Střídavě mě polévalo horko a chlad, chlupy po celém těle stály hrůzou. Když řeknu ne, zabije mě, když řeknu ano,

zabije mě o pár let později. Ztracená ženská! Potřeboval jsem vše promyslet. „Díky za informace, Alfred. Potřebuji být sám, tak si na mě dej pivko, šenkýř ti ho natočí. Chápavě pokýval hlavou a zmizel.

To už se na mě ale řítila Ona, Dorotte Painová. Její výraz prozrazoval, že má jasno. Myslí si, že vyhrála. „Přeji hezké odpoledne, Dorotte. Přišla jste dříve.“ Zřejmě ji zaskočilo, že znám její jméno, protože výraz se změnil. Najednou jistota začala opadávat a na povrch vystupovalo to, co až do teď zůstávalo pečlivě skryto. Šílenství. „Říkáte ne. Je mi to jasné. Stárnu, už neokouzím muže na první pohled. Jste chytrý, informoval jste se. Můj život už nemá smysl. Nezvládnu to, nemůžu zůstat déle...“ blábolila. Nevěděl jsem co dělat, ale našťástí mé dilema sama vyřešila. Usedla na židli, vytáhla malou lahvičku s bílým práškem, nasypala si ho pod jazyk, načež začala zvracet a na židli se nejspíše motala. Tenhle typ lahviček jsem znal. K práci jsme je sám občas používal. Kyanid.

Otočil jsem se a došel k pípě, kde jsem o celé věci řekl šenkýřce i s manželem. Během vyprávění oba zbledli. „Víte, my jsme včera židle u stolů vyměnili. Na židli po těch mužích byla vyrytá rýha, tak jsme ji prostě prohodili s tou naproti, aby se Vám dobře sedělo.“

V té chvíli se ve mně něco změnilo, přetvořilo. Již nikdy jsem si v lokále nesedl, nikdy jsem nezůstal celý večer stát na jednom místě, nikdy jsem nesváděl ženu, nikdy jsem nehrál hru se životem.

Petra Dohalská, 4.B

Fabulace vyjmenovaných slov

Autoři: žáci 2.0

Zadání: Sestavit z vyjmenovaných slov smysluplný text.

Návrh na práci s textem: Doporučit čtenáři najít vyjmenovaná slova, nebo doporučí grafickým vyjm. slova zvýraznit.

Vyjmenovaná slova po S

Syn mé matky nebyl sytý. Proto si chtěl dát sýr, ale v lednici bylo pouze syrové maso. Viděla jsem, že bylo sychravo, takže mé prádlo muselo usychat doma. Přišla jsem za maminkou a řekla: „Můj spoluzák Sýkora dnes nebyl ve škole.“ O několik minut později se maminka zeptala: „Nechtěla bys Sýčka?“ „Ne,“ odpověděla jsem, „radši bych chtěla sysla.“ Mamince začalo syčet, teď už nesyrové, maso na pánvi. Na mou prosbu odpověděla zaraženým pohledem a jen řekla: „Běž nasypat kočce granule.“

Lucie Žmolíková, 2.0

Vyjmenovaná slova po M

Někdy před pár lety jsem přijela jsem do Litomyšli autem. „Myslela jsem, že to bude něco horšího,“ řekla jsem si v duchu. Šla jsem se ubytovat do hotelu, který jsem zahlédla na stránkách Trivago. Na chodbě to bylo pěkné, zrovna tam někdo rozdmýchával oheň v krbu a celkově tu byla příjemná atmosféra. Poté, co jsem obdržela klíčky od pokoje, jsem se šla ubytovat.

Jenže sem nevěděla, co teď.

Čas utíkal pomalu jako hlemýžď. Najednou jsem si vzpomněla, že nedaleko bydlí moje dobrá kamarádka. Na nic jsem nečekala a jela za ní. Když jsem zazvonila, kámoška otevřela: Asi ses tu nachomýtlá ve špatnou chvíli,“ řekla, protože to u ní v domě nebylo uklizené. Jen sem pokrčila rameny. Usmála se na mě a pozvala mě dál. Ach ne! Zrovna asi vymyla podlahu! Smýkla jsem se a spadla na zem.

„To je v pohodě,“ řekla jsem a vstala. Kámoška si oddechla. Ale asi jsem se mylila. Nějak mě začala bolet záda, ale snažila jsem se to nedávat moc najevo. Věděla jsem, že má ráda zvířata, ale nečekala jsem, že to je velice vášnivá chovatelka. Kamarádka všude měla veliká terária a klece, ve kterých byly myši a všelijaký hmyz. Nabídla jsem jí pomoc s úklidem. Nadšeně přikývla. Tak jsme se do toho dali. Doslova jsme vymýtily všechn bordel. Podívaly jsme se na sebe a zakřičely: „My jsme skvělý!“ Z legrace jsme po sobě začaly házet polštáře, až všude létalo chmýří. Moc jsme se smály. Jenže pak jsem se podívala na hodinky. Už je 23:00! Rozloučila jsem se a řekla, že to musíme někdy zopakovat. Když jsem vycházela, slyšela jsem jen, jak zamývá dveře.

Anna Mayor, 2.0

Vyjmenovaná slova po S

O prázdninách jsem se já a syn mé dobré kamarádky vydali v sychravém počasí na Moravu. Když jsme tam dorazili a nechali usychat mokré věci, dali jsme si v místní hospůdce smažený sýr, abychom byli sytí. K sýru nám také přinesli skoro syrové brambory, ale my jsme měli opravdu hlad, a tak jsme všechno snědli a pokračovali po polní cestě k menší řece. Po cestě nám krásně prozpěvovaly sýrkorky a nad hlavou poletovali sýčci. Museli jsme přejít železniční trať, kde bylo slyšet syčení a hukot vlaku, který právě přijížděl z Brna. Když jsme došli k řece, nasypali jsme rybám zbytky od pečiva a sedli si na dřevěnou lavičku. Po krátkém odpočinku jsme se už bohužel museli rozloučit s malým systlem který pobíhal celou dobu okolo nás a jet zpět domů. I přes nepřízeň počasí se výlet velmi podařil a moc jsme si to užili.

Šarlota Sládečková, 2.O

Šimon Havlas, 2.O

Vyjmenovaná slova po V

U výhně povykoval a výskal chlapec. Nemohl si zvyknout na vysokého, vyjícího psa. Kluk byl tenký jako vyžle. Uslyšel, jak za domem houká výr a u řeky loví vydra. Strašně se lekl, a proto mu rodiče dali něco na žvýkání, aby se uklidnil. Vy jste to ale nezaznamenali, protože jste se dívali k místu, kde zazněl neznámý výkřik.

Šimon Havlas, 2.O

Galerie mých omylů

Anna Pavlíková, 4.C

Ráno jsem se opět probudila v půl šesté. Chvilí jsem se ještě povalovala v peřinách, bez tebe to ale není ono. Ne, že by mě tvoje prázdná část postele rozesmutňovala, to mě přešlo již před lety. Ale chybíš mi tu. Pár minut před šestou jsem se tedy vydala do kuchyně, abych si uvařila ranní kávu, onen bájný elixír života, a přitom si pobaveně pomyslela, že brzké vstávání k mému věku už prostě patří. Vyspávat do oběda jsem mohla, když mi bylo dvacet. Teď, v době kdy mi moc času nezbývá, je škoda každé minuty.

Po snídani jsem se konečně odhodlala k činnosti, již odkládám příliš dlouho. Proberu stará alba a zařadím zpět vypadlé fotografie. Popadnu tedy první album a otevřu ho. Z horního obrázku, který si hned bezmyšlenkovitě беру do ruky, se na mě uculuje šestnáctiletá dívka s doličky ve tvářích. Její modrošedé oči se šťastně lesknou, pravou rukou objímá kolem ramen svou stejně spokojeně vypadající kamarádku. Na tuhle fotografii jsem již zapomněla, avšak nyní mám zjevího znovuobjevení doopravdy radost. S úsměvem se dívám do svého rozzářeného obličejce a pozorně si ho prohlížím. Tehdy jsem neměla žádnou vrásku. Samozřejmě s výjimkou těch od smíchu. A moje vlasy byly tenkrát ještě přirozeně rezavé. Proč jsem se téhle práci tak dlouho vyhýbala? pomyslím si, pokládám snímek a pokračuji v prohrabování se mými poklady.

Uběhne několik hodin, během nichž se střídavě směji nad krásnými a veselými fotografiemi, nebo slzím, když mě zaplaví lehká nostalgie. Vtom narazím na snímky s vámi. Nevnímám slunce, jež se přes závěsy dostalo až ke mně, ani neposedný větřík, který mi ze stolu sfoukl noviny na podlahu. V tu chvíli pro mě existují jen tyto obrázky. Moje společné fotky s chlapci, s nimiž jsem kdysi chodila. Zdánlivě dávno ztracené vzpomínky se ke mně opět rychle navracejí. Jemně uchopím tu na vrchu a podívám se na ni zblízka. Poté ji položím na zem, další vedle ní a následující o kousíček dál. Když mám všechny pěkně vyskládané vedle sebe, spokojeně se k nim usadím a usměji se. Říká se, že když si položíte fotografie svých bývalých kluků na jedno místo, můžete sledovat, jak postupovala vaše psychická porucha. Já s tím ale nesouhlasím. Nadšeně na ně teď shlížím a jsem na tyhle svoje omyly a chyby pyšná. Na moje krásné chyby a omyly.

Stačí se zasnít, abych znovu slyšela ten hluboký hlas „mého prvního omylu“. Vidím i jeho hebké, věčně rozčuchané vlasy a cítím tu nervozitu, kterou jsem prožívala skoro pořád, když mi byl nablízku. Jediné, co si po těch letech neumím vybatvit, je ona bolest, jež mi způsobil poté, co mi zlomil srdce. A za to jsem vděčná.

Pousměji se, odvrátím pohled od chlapce s havraními vlasy a sebe, jak mu sedím na klíně, a přesunu se na další. Blondák s dlouhými řasami mi i po té době téměř dokáže vyvolat motýly v břiše. Téměř. Na následující fotce stojím před vysokým brunetem. S tímto hochem mám mnohem víc fotek než s těmi prvními. Jak je to možné? Vždyť na něj ani nemám tolik vzpomínek jako na tamty dva, přestože s ním jsem strávila o trochu více času. Je to pravda. V paměti se prostě nejsnáze a

nejdetailněji uchová první láska. A pak samozřejmě ta osudová. Přeskakuji haldu starých fotek a hledám ty s tebou. Na té nejvíc vlevo sedíme v parku pod rozkvetlou jabloní a ty mě nesměle držíš za ruku. Tehdy se někam ztratila všechna tvoje obvyklá sebejistota a zbyl z tebe jen nejistý mladý muž, který sbíral odvahu k tomu, aby mě pozval na druhé rande. Alespoň tak jsi mi to později vyprávěl. A já ti vždycky odpovídala, že ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi tu odvahu našel. Jinak bych musela pozvat já tebe. Když se podívám víc vpravo, vidím nás spolu na plesu. Jinde pózujeme u Velké čínské zdi. O kousek dál se smějeme do objektivu na Pobřeží světla. Na dalším snímku jsme i s našimi dcerami u Kolosea. Společných fotek přede mnou je opravdu hodně. Skoro nepřeborné množství... Znovu si uvědomím, jak moc se mi po tobě stýská. Stále mi chybíš. I po takové době. Po tvářích se mi řinou proudy slz, avšak já jsem šťastná. Víím, že už brzy budeme spolu, a moc se těším.

Probírání se vzpomínkami mě vážně vyčerpalo, a tak ztěžka vstávám, počkám, až pomine bolest v levémoleni, a jdu se posadit do křesla. Oči se mi samy zavřou, na obličej se mi vykouzlí něžný úsměv a já vmžiku usínám.

Anita Macháčová, 2.A

Douliční lampa

Elena Marie Honzáková, 5.O

Hvězdy už svítí na nebesích,
pouliční lampy na zemi zas,
temná krása v hodinách nočních,
když jasné luny svit oslní nás.

Potemnělé město koupe se
ve svitu Měsíce, lampiček hvězd,
jež všechny na nebi houpou se
jak bludní poutníci vesmírných cest.

Pouliční lampy ve městě
září jak na nebi tisíce hvězd,
chlad noci, zas žár lamp při cestě
donutí ruce se sevřít v pěst.

Donutí oči se dívatí
na nebeskou tu krásu veškerou,
chlad noci, zas žár lamp vnímají
při procházce cestou osamělou.

Osamocen jsi na náměstí,
mrazivý vítr bodá do tváří,
zimní noc ale zlo nevěstí,
i když své pochmurné kouzlo tvoří.

Šám stojíš pod lampou zářivou,
jíž oslnivé světlo však slábně,
poblikává nocí mrazivou,
konečně se tmě poddá a zhasne.

Netruchli nad žářem ztraceným,
netruchli nad starou zhaslou lampou,
vzhlédni vzhůru k nebesům širým,
každá z hvězd je tvému srdci lampou.

Každá z hvězd září jen pro tebe,
jak lampa při cestě nápomocná,
upínej své zraky na nebe,
každá z hvězd, to jest minulost živá.

Když lampa službu svou vypoví,
potemní v noci ti všechna místa,
když však zraky tvé dál hledají,
cestu srdci tvému ukáže hvězda.

Klára Marková, 2.A

Přetvářka

Elena Marie Honzáková, 5.0

Železo chladné, hlaveň, pažba, spoušť,
jen jeden už stisk, kulka, hlava, konec,
padají slzy, život - lásky poušť,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Kovový náboj - kulka, střela, brok,
jen jeden pohyb - zazvonil už zvonec,
klesají víčka, už jen jeden krok,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Zla pln je život, smutek, beznaděj,
poslední úsměv, slzy na tvých tvářích,
život pln smůly, opusť ho raděj,
poslední úsměv, slzy v světle září.

Dapřsky světla - záře, horký květ,
spadají na tvé tváře, úsměv, slzy,
nechceš už vidět znetvořený svět,
opusť už světlo. Temno bude brzy.

Železo chladné, čepel, rukojeť,
jen jeden pohyb, čepel, srdce, konec,
padají slzy, stříká horká krev,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Kovová čepel - výbrus, špička, hrot,
bodnutí jedno - zazvonil už zvonec,
klesají víčka, už jen jeden krok,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Strasti pln život, bolest, beznaděj,
přes slzy úsměv, skrývá srdce bolest,
život sám smůlou, skoncuj to raděj,
nepravý úsměv skrývá srdce bolest.

Přes slzy úsměv, skrývá srdce bol,
přes bolest smích zní, ze rtů tvých tak často,
falešná radost, co na moři vor,
v mysli své už navždy jednou klid nastol.

Falešný úsměv skrývá srdce bol,
poslední úsměv, slzy na tvých tvářích,
falešná radost, co na moři vor,
poslední úsměv, přetvářka jen září.

Bolest je skrytá v hloubi duše jen,
na tváři úsměv - vypadá jak pravý,
vysvětlit bolest šlo by ve snu jen,
ze světla v duši stal se prostor tmavý.

Eliška Pšenáková, 2.B

Kovový náboj - kulka, střela, brok,
jen jeden pohyb - zazvonil už zvonec,
kovová čepel - výbrus, špička, hrot,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Hvězdy

Elena Marie Honzáková, 5.O

Na obzoru tmavém
v dálce září světélka měst,
na nebi modravém
skví se zase lampičky hvězd.

Obraz minulosti,
miliony světelných let
dlouhé vzdálenosti,
širošíř vesmírný svět.

Jímají závratí,
nevědomost, ztracenost jen,
lze pouze vnímati
bezvýznamnost, ztracenost, sen.

Minulost ony mně,
minulost já jsem hvězdám,
vzdáleny nadevše,
nejsou už tam, čas je jen klam.

Mihaela Tănese, 3.B

PROMĚNA

FRANZ KAFKA

ÚRYVEK

ILUSTROVALA: Tánase Mihaela

Franz Kafka

Proměna

Řehořovo přání spatřit matku se brzy splnilo. Během dne se Řehoř už z ohledu k rodičům nechtěl ukazovat u okna, avšak lézt na těch několika čtverečních metrech podlahy také moc nemohl, v klidu ani v noci nevydržel, jídlo ho brzy vůbec přestalo těšit, a tak, aby se rozptýlil, zvykl si lézt křížem krážem po stěnách a po stropě. Zvláště nahoře na stropě visíval rád; to bylo něco jiného než ležet na podlaze; volněji se dýchalo. (...)

Sestra si ovšem ihned všimla nové zábavy, kterou si Řehoř vynášel – jak lezl, zanechával za sebou totiž tu a tam též stopy své lepkavé látky -, i vzala si do hlavy, že Řehořovi umožní lezení v co největším rozsahu a odstraní nábytek, který mu překáží, především prádelník a psací stůl. (...)"Jen pojď, není ho vidět," řekla sestra a zřejmě vedla matku za ruku. (...)

Vyklízejí mu pokoj; seberou mu všechno, co má rád;(...) teď už opravdu není kdy zkoumat dobré úmysly obou žen. (...)

I vyrazil ven – ženy se vedle v pokoji zrovna opíraly o psací stůl, aby si trochu odpočinuly –, čtyřikrát v běhu změnil směr, opravdu nevěděl, co zachraňovat dřív, vtom uviděl, že na zdi, jinak už docela holé, nápadně visí obraz dámy oblečené v samou kožešinu, honem vylezl nahoru a přimáčkl se na sklo, které ho udrželo a blahodárně působilo na jeho rozpálené břicho. Aspoň tento obraz, který teď Řehoř celý zakrýval, už jistě nikdo nevezme. Stočil hlavu ke dveřím obývacího pokoje, aby viděl ženy, až se budou vracet. (...)

(Matka) poodstoupila, uviděla na květované tapetě obrovskou hnědou skvrnu, a ještě než si vlastně stačila uvědomit, že to, co vidí, je Řehoř, zaječela chraptivě: "Ach bože, ach bože!" a s roztaženými rukama, jako by se vzdávala vši naděje, skácela se na pohovku a zůstala bez hnutí.

Přeložil Vladimír Kafka, zkráceno

Eliška Vizingrová, 2.C

Štěpán Vokoun, 2.C

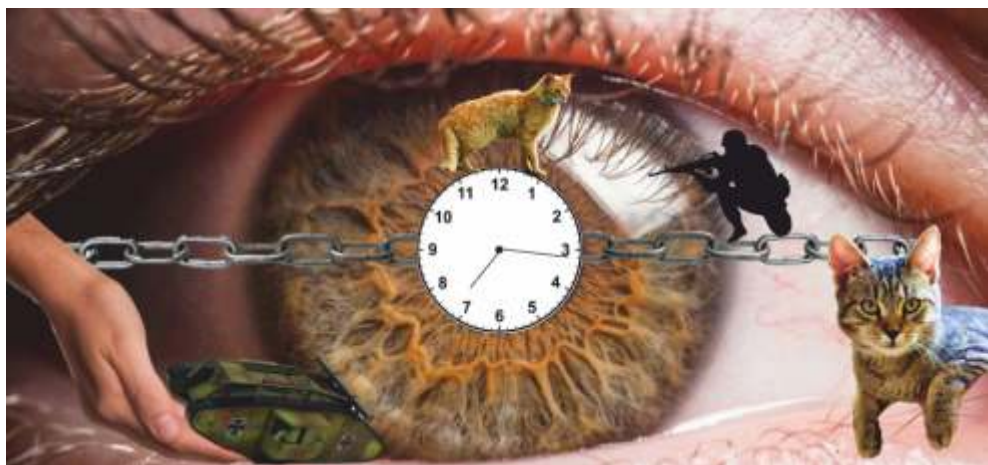
Jakub Peca, 2.C

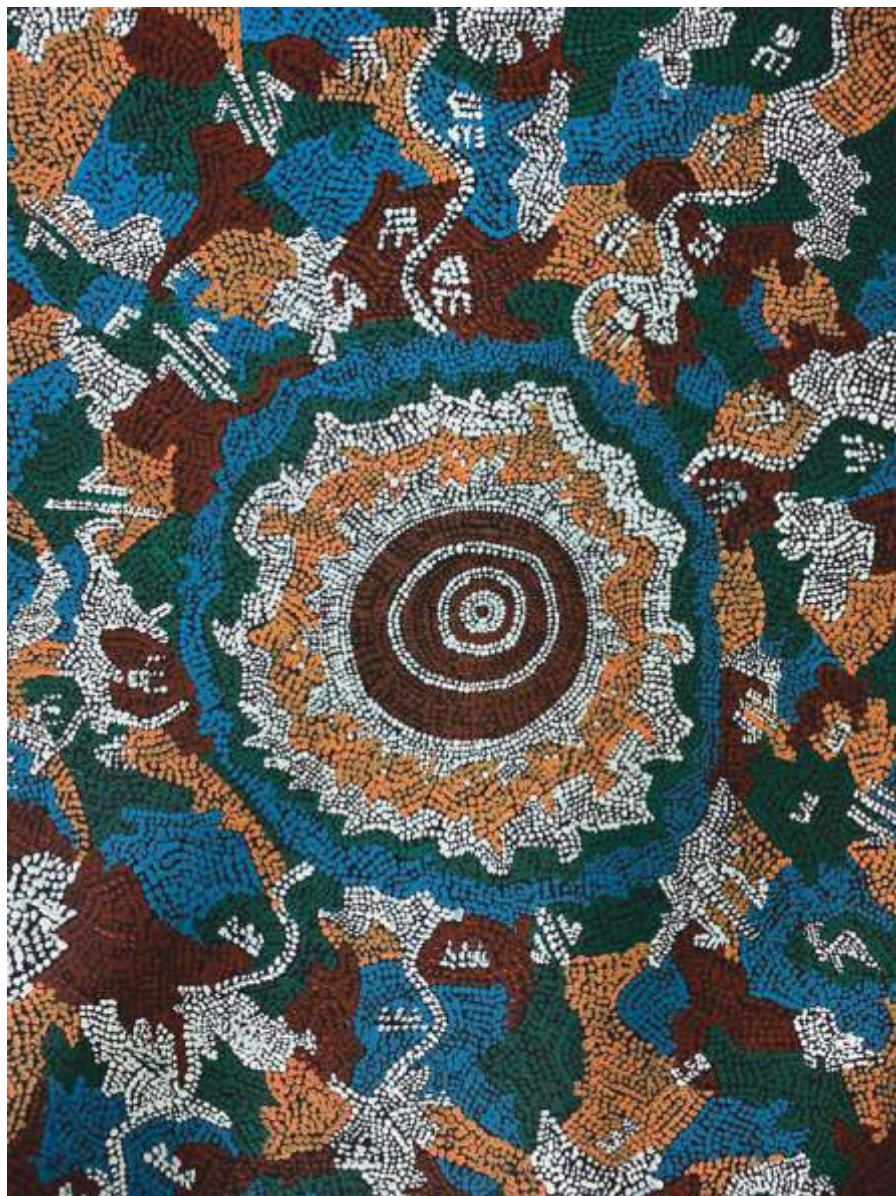
Alžběta Petrčková, 2.A

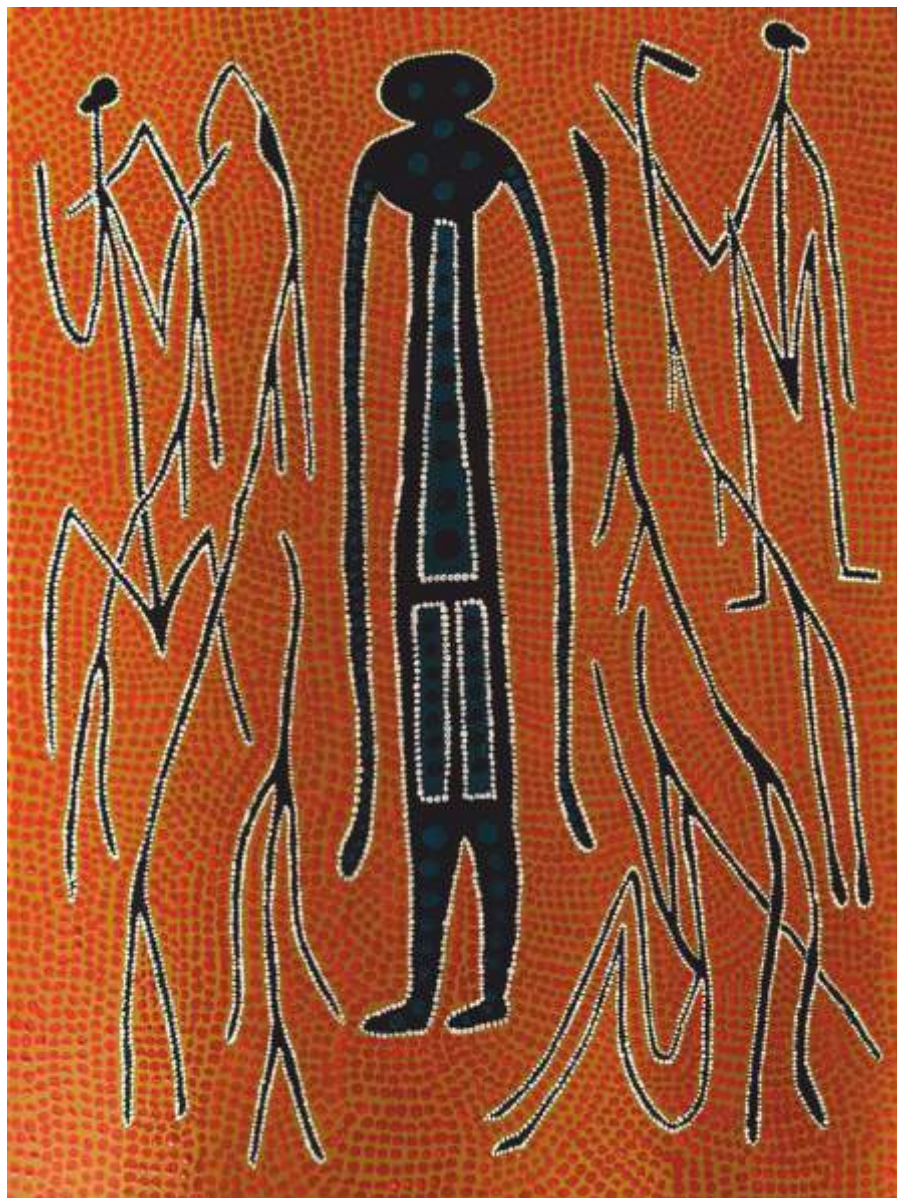
Veronika Vokounová, 2.C

Erika Halasová, 2.C

Anna Karhanová, 8.O

Anna Karhanová, 8.O

Kristýna Baboráková, 4.A

(SMYSL)né opojení

Jan Hroch, 4.A a Kateřina Nováková, 8.O

vidím tvou krásu už z dálky
jsi múza pro pisálky
jako jsem já
slyším tvůj jemný a něžný hlas
jak šeptá zas a zas
mé jméno
prsty se dotýkám tvé hebké kůže
přemýšlím jestli se to může
jestli se to smí
nos zabořím do tvých vlasů
vůní opojen a zbaven zlých hlasů
ztrácím se
jazykem zkoumám tvoje ústa
nejradši bych v nich navždy zůstal
chutnáš mi
omámen tvou přítomností
uvěznění v přítomnosti
vnímám tě všemi smysly

Divadlo Duše

Jan Hroch, 4.A

koupu se v paprscích, hladí mou tvář
skrz těžkou oponu neprojde zář
padla, už dávno
černočerná
opona na mém jevišti
nehraje se

zvědavé paprsky zkoumají scénu
nemohu promluvit skrze svou trému
derniéra
poslední inscenace
vlažný neupřímný potlesk
peníze nevracíme

všichni už odešli, poslední hosteska
místo tragédie hrála se groteska
směšné
roblémy hrdiny
tohoto monodramatu
groteskní frašky

květy-slunce-blázni

Jan Hroch, 4.A

květy

růžové v paprscích slunce
jako tvoje tvář když ti lichotím
včely je obletují stejně jako já tebe
ale až paprsky lichotek odejdou
květy se před včelami uzavřou
a ty přede mnou nejinak

slunce

padá za obzor
zmírá a padá za obzor
a jeho odraz co se zrcadlí
v tvých očích do kterých hledím
zmírá nejinak
když je zavíráš a odvracíš svou tvář

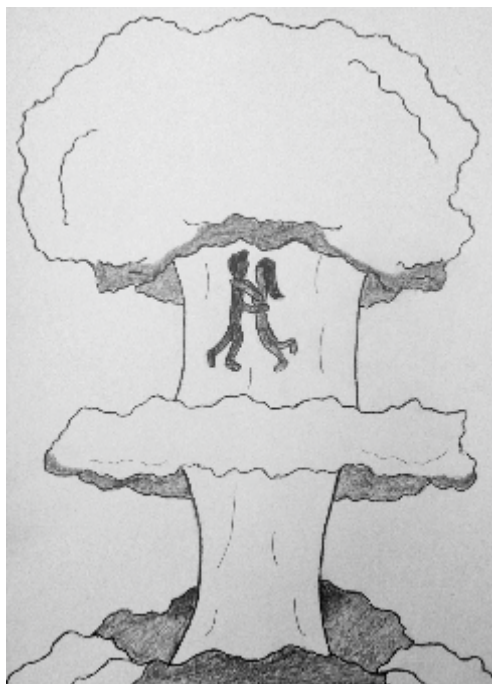
blázni

všichni jsme blázni
já blázen do tebe
naprosto bezhlavě zblázněný
a všichni blázni kvetou
kveteme
ve svitu zapadajícího slunce

jsi můj konec a já tvůj

Jan Hroch, 4.A

kdyby měl skončit svět
chtěl bych s tebou uletět
strávit spolu chvíle poslední
a až naposled se rozední
dokola se rozhlédni
je to pohled nevšední
mou tvář si prohlédni naposled
pohlédni mi do očí a skončí svět

Vilém Havrda, 1.A

Jan a Eliška

Vojtěch Lohniský, 3.A

Léta páně čtrnáct set deset.
Mladičkový chlapec slibuje věrnost.
Ve Špýru chladno, zimou se lřese,
Manželství bojí se, Říše má přednost.

Ač má jen čtrnáct let, nosí již meče!
Ty, které Prahu zakrátko ohrozí,
Abyste však mohli, tak s pokorou vkleče,
Princeznu nesměle o ruku poprosí.

Bůh spojil navždy osudy jejich,
Oslavy proběhly, každý se smál,
Cesty zpět není, stojí v přejích
Zde stojí královna, vedle ní král.

V Praze však zůstává panovník původní,
Korunu nehodlá dát si vzít snadno,
Zatopí hradby železnou povodní!
Je noční můra dostat se na dno.

Čechy teď získaly dva silné krále,
Ty, které zemi nakrátko rozdělí,
Chaos však zavládl, nic není stálé,
Moc skrývají rodinné kořeny.

Z okna hradu jsou vidět praporce.
Starý král ví, že jsou manžela švagrové,
Druh modrobílý, rudý lev bez kotce,
Bojí se dotyku oceli syrové.

Starý král z Prahy bojácně prchá,
Do Tyrol rodných, nazpět se vydal.
Že jeho švagrová zrádcovská mrcha!
Z jejího manžela Tyrolský rival.

Nový král, čtrnáct let, do Prahy dorazí,
Šňátkem s princeznou dostal se k trůnu,
Intriky u dvora krutě ho podrazí,
V začátcích vlády má spíše smůlu.

Vévoda z Valdeka, vážený pán,
Vytáhne před krále smotaný svitek,
Král trůnu donucen nasadit rám
Ač v jazyce svém by měl spoustu výtek.

Znechucen místními opouští Prahu,
Navléká brnění, nasedá na oře!
Opravit Čechy - již nemá snahu!
Dosadí na trůn Ludvíka Bavoře.

Západní Evropu celou pak proválčil,
Rytířský respekt mu nápadně vzrůstá,
Nepřátele hordy do moře zatlačil,
Však v zemi jeho je krajina pustá.

Královna mezitím šlechtice zatýká!
Na Týřov odveze vévodu z Lipé!
Snahu o vzpouru mu ihned vytýká,
Oddaná naivně iluzi slepé.

Král do Čech vrátiv se, zuřivý právem,
Co žena věrného maršálka vězní?
Týřov se otvírá, řízený králem,
Královna na Loket utíká, běsní.

Král se však nezdráhá, na Loket vyrazil,
Pod rouškou tmy hrádek oblehl s vojskem,
Dytíři jásají, když bránu rozrazil,
Zloba se ukrývá i v srdci lidském.

Prochází Loktem, hledá svou ženu,
Ochráněn brněním od hlavy k patě!
Plamen vzteku, v ústech chuť křenu!
Podrobí manželku veliké ztrátě.

Děti své ženě z náručí vyrval,
K výchově odevzdal na francouzském dvoře,
Královna zažívá emoční příval,
Tekoucí slzy a oceán hoře.
Čechám v pozadí na rozmach táhne!
Dohlí zemí ostatních odstřížky,
Však královna smutná, král po jiných prahne.
Tak končí manželství Jana a Elišky.

Je feminismus prosté slovo?

Adéla Kuželová, 3.C

Kolikrát jsem se zamýšlela nad tímto „ismem“, přemýšlela jsem, proč je u nás tolik upozadovaný a negativně chápáný.

Z kvantitativního hlediska jsou to především muži, kteří jsou proti této ideologii vyhranění, a nejsem si jistá, zdali vůbec chápou, o co v ní jde. Nejednou jsem slyšela sexistické poznámky nebo věty typu: „To je nějaká feministka, ne?“

Jako by to byla nadávka, důvod k ponižování. Řekla bych, že tento postoj není myšlen úplně špatně, respektive je „jen“ ovlivněn pošetilými konvencemi a tím, že dotyční nevědí, nechápou nebo nechtějí ani vědět, ani chápat, co to opravdu znamená.

Možná za pár let, až se z chlapců stanou muži, budou mít dostatek rozumu z toho, o co ve feminismu jde. Nebudou ho neoprávněně odsuzovat. Znamená totiž zrovnoprávnění žen a mužů. Ne boj žen proti mužům. I přes fyzickou rozdílnost si každý může vybrat a rozhodnout směr své životní cesty. V této době je již samozřejmě spousta věcí zrovnoprávněno, například volební právo pro ženy bylo uzákoněno většinou už dávno, někdy kolem roku 1919, ale dalších xy faktorů, které nelze přehlížet, je stále potřeba řešit. Například „catcalling“, znásilnění, domácí násilí, nechtěné těhotenství a následné odsuzování potratů, v méně rozvojových zemích nošení šátků, hijábů nebo odpírání možnosti studia z důvodu tradiční předpojatosti tzv. žen v domácnosti.

Když jsme si tedy ujasnili, že se nejedná o znevýhodňování mužů, stále nám tady zbývá otázka, proč se lidé staví k feminismu tak, jak se staví. Dle mého názoru je to právě díky lidem s oněmi pošetilými konvencemi, jejichž výsměšný přístup vychází z tradičních obrazů feministek jako silných, rozzlobených a neatraktivních žen, které nenávidí muže. Možný je i strach ze znevýhodnění mužů, co se týče platu, společenského postavení nebo tradičního ideálu rodiny. Tak to samozřejmě není.

Na závěr bych chtěla dodat, že svoboda lidí není dělitelná, jedno pohlaví není nadřazeno nad druhým, sexismus stále přetrvává a je třeba ho řešit a – hlavně pro mou generaci – to, že jsem pro jeden gender, neznamená, že jsem proti druhému.

Alžběta Petrčková, 2.A

Barbora Krejcarová, 1.A

Kristýna Novotná, 5.O

Je pátek večer a čekám na nádraží

Anna Marie Folprechtová, 5.0

Je pátek večer a čekám na nádraží. Svít luny osvětluje okolní prostor a vrhá kolem mě zvláštní stíny. Vítr si zlehka pohrává s vločkami ve vzduchu a tiše si zpívá. Zní to romanticky, co?

Tak zpátky do reality.

Je pořádná kosa. Mrznu. Zfialovělé prsty se tváří, že za chvíli upadnou. Zuby mi drkotají o sebe jak splašený. Měsíc v úplňku na mě nevlídně čumí, vítr kvílí a jeho jediným cílem se zdá být nahnat mě co nejdříve do obličeje. Zdá se mi to, nebo do mě právě třískla kroupa? Doufám, že ne.

Těch pár lidí, co okolo stojí, neřeším. Teď mám svejch starostí dost. Civím do jízdního řádu a zmateně hledám spoj. Jízdu MHD ještě zvládám, ale tohle? To je na mě moc.

Na jedinejch kolejích ve směru Horní Bačálky - co já vím, zahouká vlak. Vypadá, že se rozpadne. A co je nejhorší? Není to ten můj. Teda asi. Lidí okolo se do něj hrnou, nikdo nevystupuje. Ani se nedivím. Mě by se taky nechtělo. Vlak odjíždí s dalším zahoukáním. Zní jako v posledním tažení.

Za sebou zaslechnu zašoupání a tuberácký zakašláni. Vedle mě dopadne chrchel. No bezva. „Hele, kámo...“ zaslechnu a otočím se. Zrak mi padne na ošuntělého dědka. A to mu lichotím.

„Prosím?“ Snažím se znít nenakvašeně. Děda přeci jenom vypadá trošku opile, tak se to snažím brát v potaz.

„Já,“ začne a hned udělá pauzu, aby mohl škytnout. „Já... jsem vládce tohodle... krááálovství!“ Protáhne a nadšeně rozhodí rukama.

„Aha,“ odvětim a dál si ho nevyšímám. Ale chlap se nedá.

„A támdlenc,“ ukazuje na malou budovu pár kroků od nás, „je moje,“ zarazí se a chvíli pátrá v paměti. „Trní... trní, to... no jak se to...“

„Trůnní sál?“ zkusím to. Uvažuju čistě racionálně. Možná tam nebude taková kosa. A rozhodně tam nebude foukat.

Týpek se rozzáří jak světluška. Modlím se ke všem bohům, který znám i neznám, aby mě pozval dovnitř.

A světe div se. Ono to klaplo!!!

Nemám ani čas všem těm bohům poděkovat (jeden nikdy neví) a týpek vytahuje zpola prázdnou flašku. Nechci urazit, ale ani riskovat. Bez chlastu se protentokrát obejdu. Děda si myho zaváhání ani nevším. Asi tady má takový hosty často.

Sedíme tak asi... no... jak dlouho? Hod'ku? Dvě? Co já vím. Po celou dobu nezavřel aejzboňák pusy. Buď se potřeboval vykecat, a nebo za to mohl alkohol. A nebo obojí.

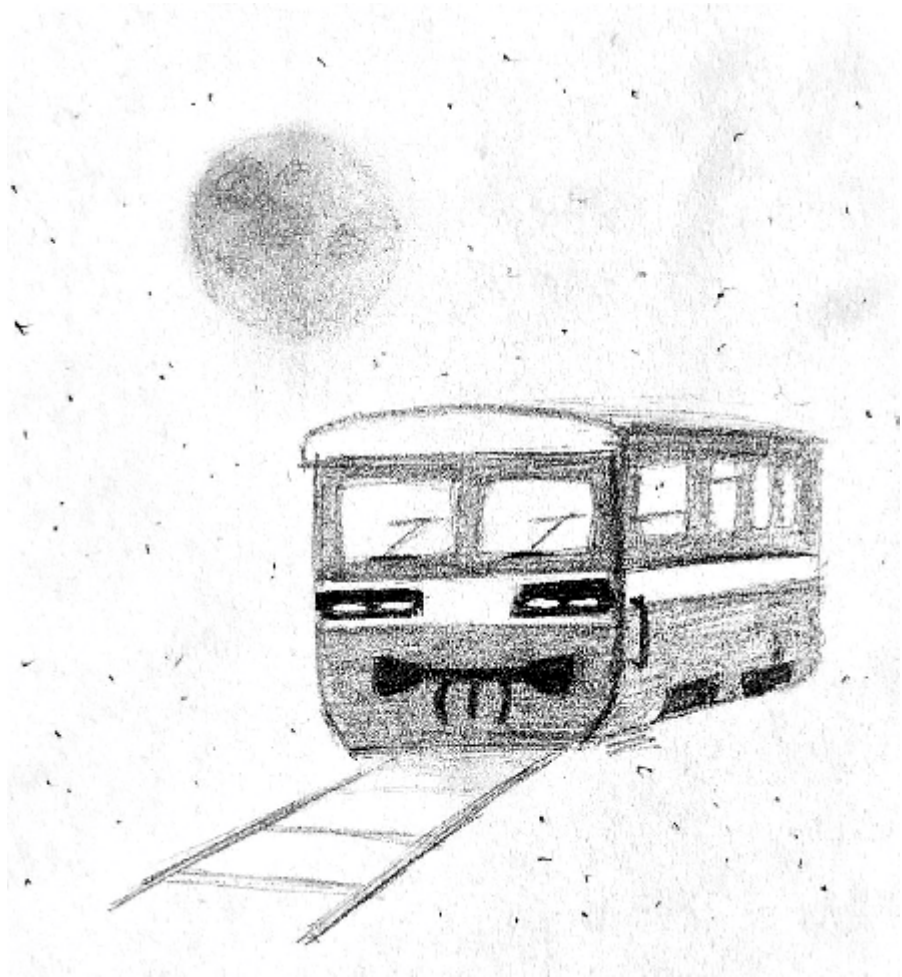
Venku zahouká vlak.

„A na jakej spoj vlastně čekáš?“ táže se můj hostitel.

Znova dobromyslně přehlídnu tykačku. „Ani nevím.“

Děda se chvíli zamyslí, a najednou se vzpamatuje a překvapivě čile vstane. „Jo tak to dělej! Todle je tvoje!“

Zmateně beru bágl a vyběhám ven. Tak jo. Stejně nemam co ztratit. Nastupuju a sedám si do prázdného kupé. To, že za mnou děda dojatě mával ještě dlouho potom, co vlak zmizel v dálce, se dozvídám z novim. Ráno ho našli přimrzlýho k perónu.

Anna Vlasáková, 2.C

Karkulodlak

Šimon Havlas, 2.0

Už tomu bylo přes 40 let, co se u nás poprvé objevil vlk. Všichni lidé od té doby žijí ve strachu. Jak by taky ne?! Mezi všemi bylo známo, že zabijí dobytek, a dokonce i lidi. Proto byla zavedena smlouva, za každého úplníku jsme obětovali vlkovi náš nejlepší dobytek a za to nás má vlk nechat být. Necháपालa jsem, jak je možné se zvířetem uzavřít smlouvu. Doufám, že tomu přijdu na kloub. Naposledy nějaký člověk zemřel před 15 lety, ale teď se to stalo znovu.

Slyšela jsem hluk z hlavní ulice. Přešla jsem světnici a šla jsem se podívat, co se děje. Na ulici byla hromada lidí a všichni si něco povídali, vykřikovali nebo vzlykali. „Co se děje?“ zeptala jsem se matky. „Vlk znovu zaútočil,“ řekla mi matka. „Koho si vybral?“ zeptala jsem se ustarané. „Rychtáře,“ řekla smutným hlasem. „Jeho kůň sem před chvílí dorazil a byl strašně unavený a potraný nejspíš od vlka, samotného rychtáře objevili mrtvého u lesa, měl rozbitou lebku. Prý vlk vyplašil jeho koně, rychtář prudce spadl a rozbil si lebku o kámen,“ vysvětlila mi matka. „Je to velké neštěstí. Byl milí a o naši vesnici se řádně staral“ řekla jsem sklíčeně. Matka si povzddechla a odpověděla: „To už se stává, ne moc často, ale stává se to.“

Kvůli této události se muži z vesnice rozhodli, že půjdou ulovit vlka. Po dvou dnech se vrátili s vlčí hlavou a oslavovali. Jenže příštího dne našel sedlák dvě rozcupované krávy. Už bylo odpoledne a já jsem šla do knihovny pro nějaké informace a našla jsem zmínku o vlkodlacích. Napadlo mě, že náš vlk může spíš být vlkodlak. Nechala jsem si to pro sebe. Když jsem přišla domů, matka mi řekla, že jde k babičce.

Byl už večer a já potřebovala čerstvou vodu, abych si mohla uvařit večeři. Tak jsem si vzala vědro na vodu a šla jsem. Na ulici moc lidí nebylo. Šla jsem ke studni a přitom jsem houpala v ruce vědrem a v tom se ze stínu přede mnou vynořil vlk. Otevřel tlamu: „Pojď se mnou,“ přerývavě zavrčel vlk. Zjezily se mi vlasy na zátylku. Byla jsem překvapená, že mu rozumím, ale nebyl čas, nad tím přemýšlet. „Ne!!!“ odsekla jsem, rozmáchla jsem se a praštila jsem vlka vědrem do čumáku. Vlk zakňučel a odběhl pryč. Zahodila jsem vědro a spěchala domů. Zabouchla jsem za sebou dveře a čekala, jestli se neozve nějaký zvuk. Nic jsem neslyšela, a proto jsem se pomalu odtáhla od dveří a s napnutými nervy jsem pomalu přešla až k posteli, prkenně jsem si na ni natáhla a snažila se usnout. Už jsem neměla odvalu ani chuť se zvednout a jít si udělat večeři. Stejně jsem neměla vodu, protože jsem u studny nechala vědro.

Druhý den ráno přišla matka. Měla na obličejí velkou modřinu. Ptala jsem se jí: „Co se stalo?“, ale ona jen mávla rukou. Přišlo mi to podezřelé, ale co řekla jsem si v duchu. Do vlažné vody jsem položila látku a použila ji jako obklad. „Dojdi dnes za babičkou. Je nemocná a potřebuje nějaké jídlo a pití na posílněnou,“ řekla mi matka. Chvilí se mi nechtělo, vždyť dnes je úplněk, ale přikývla jsem a řekla: „Dojdu za ní po poledni.“

Bylo skoro poledne. Já chystala jídlo a pití pro babičku. Když jsem měla hotovo, rozloučila jsem se s matkou, vzala jsem si červenou karkulku a šla jsem. Když jsem šla

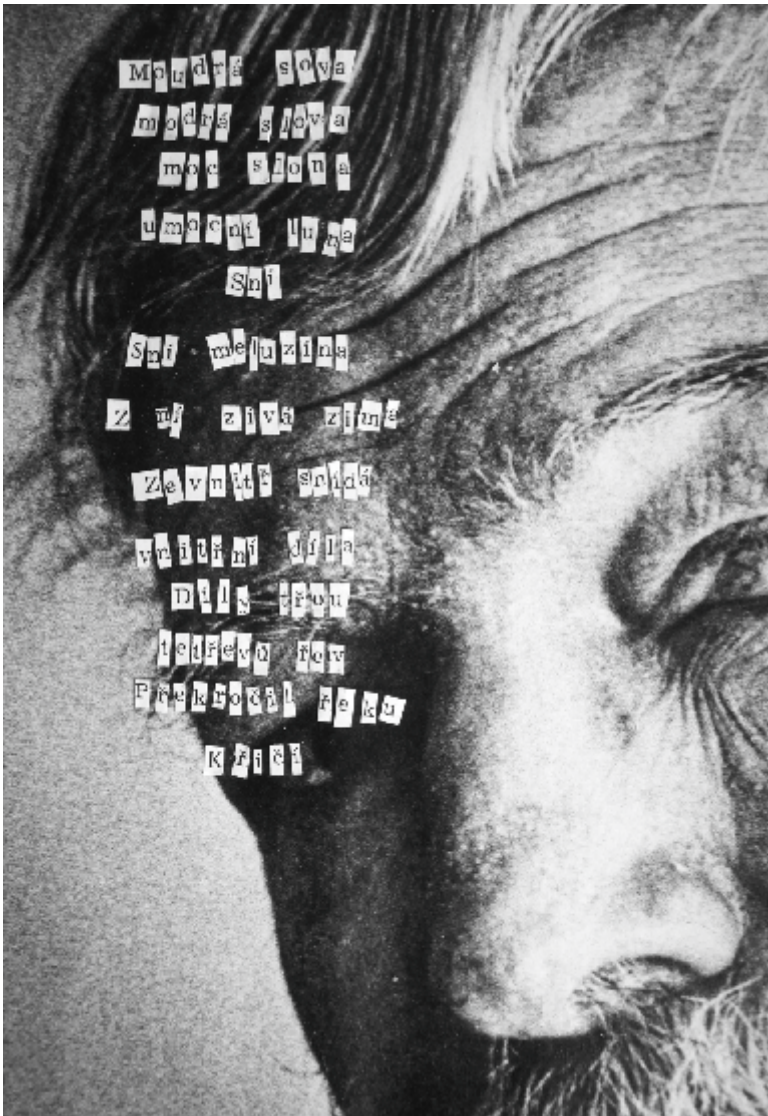
lesem, pořád jsem se ohlížela, měla jsem strach, že někde potkám vlka, ale nikde nikdo nebyl. Už jsem byla na mýtině a viděla jsem babiččinu chaloupku. Přešla jsem mýtinu a došla až k chaloupce. Zaklepala jsem na dveře a vešla dovnitř. V chaloupce bylo teplo a babička seděla u krbu s matkou. Počkat, co? Jak se tady matka objevila? Vždyť byla doma! Obě se ke mně otočily a usmály se na mě. „Posad’ se,“ řekly mi. Tak jsem si tedy sedla a čekala, co se bude dít dál. Matka otevřela ústa a začala: „Karkulko potřebujeme s tebou něco důležitého probrat, a potřebujeme, aby ses uklidnila.“ Kývla jsem, že rozumím. „Karkulko, já jsem ten vlk, co požírá dobytek v naší vesnici,“ řekla. Spadla mi čelist. Nevěděla jsem, co mám dělat. „Uklidni se, Karkulko,“ řekla mi babička, „i já jsem vlkodlak.“ Už se mi začala motat hlava. Ach bože, co jsem provedla, litovala jsem se v duchu. Matka mě uklidnila a vyprávěla mi o tom, jak se stala vlkodlakem a jak se jím mohu stát i já. „Pokud tě o úplňku kousne vlkodlak, stane se z tebe taky vlkodlak,“ pověděla mi. „Ale proč bych měla zabíjet lidi,“ zeptala jsem se. „Co tím myslíš?“ s povytaženým obočím se mě ptala babička. „Ale my nezabíjíme lidi, rychtářova koně vyděsil obyčejný vlk a před 15 lety to byl taky obyčejný vlk,“ řekla mi matka. Nevím proč, ale řekla jsem, že chci být také vlkodlak. Matka se proměnila ve vlka, přiskočila ke mně a hryzla mě do ruky.

Od té doby pobíhám po lese se svou rodinou jako vlkodlak.

Eva Krákorová, 1.A

Jana Brokenická, 2.C

Eliška Vizingrová, 2.C

Můj den ve škole od A do Z

Kateřina Klikarová, 3.B

A je to zase tady! Budík zvoní už po čtvrté a snaží se mi dát najevo, že bych měla konečně vyskočit z postele. Cestou do koupelny vymyslím, co si vezmu na sebe, jakou budu mít svačinu a co musím mít s sebou v batohu. Dobelhám se do koupelny, sotva si vyčistím zuby a už na mě volá děda, že jestli nechci jít pěšky, ať kookám pohnout. Energii si snažím dobít ranní kávou a vyřáším vstříc dnešnímu dni.

Fofrem vyběhám schody a se zvoněním doháním do třídy. „Guten Morgen, setz euch,“ pozdraví nás paní profesorka a bez otálení začíná zkoušet. Hledí s kamennou tváří do seznamu naší třídy a vybírá si svou dnešní oběť. Chvála bohu, že to dnes nejsem já. I v matematice jsem se zkoušení vyhnula. Jupí, je tu svačina. Kvapem se přesunuji do učebny biologie a cestou ukusuji ze své svačiny. Lišejníky a mechy poznám i se zavřenýma očima, očekávám tedy, že tato hodina přinese jen samá pozitiva. Mé očekávání je správné, bude to nejhůře za dvě. No a teď nějak přečkat zeměpis a pak už následuje ta nejhezčí chvíle dne. „Ó, je tu oběd.“ Po obědě usedám znovu do lavice, připravená (tedy spíš nepřipravená) na hodinu společenských věd. Rychle otvírám sešit a opakuji si učení zminulé hodiny. „Světová organizace OSN má 193 členských zemí,“ čtu v sešitě a snažím se si to zapamatovat. Třeba to bude v testu. Úvodem hodiny se však dovídám, že dnes se písemčičky nedočkáme. Vydechnu úlevou a čekám na češtinu, poslední hodinu tohoto dne a týdne. Werich je dnes hlavním tématem. Ypsilonku si necháme na příště.

Zvládla jsem to a: „Zvonek zvoní, škola končí...“

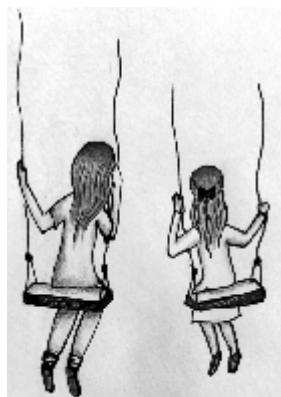

Jakub Křováček, 1.O

Natálie Klímová, 3.C

Návrat

Občas mám chuť se od všeho odpoutat.
Obrátit život hlavou dolů.
Pozorovat nebe, počítat hvězdy a nemyslet na nic jiného.
Toužím vrátit se do dětských dnů.
Mít radost z louže vody. A nemyslet na nic jiného.
Zabalit se do obalu od čokolády. Cítit se bezpečně.
A nemyslet na nic jiného.

Kristýna Klabanová, 2.A

To tvoje

Prostě když tě můžu vidět.
Jenom ten letmý pohled, malé pousmání a svět je hned krásnější.
Slyšet tvůj hlas. Tvůj pozdrav, slova a myšlenky.
Naprostě se oddat té představě, že to osud tak chtěl. Že zrovna dneska jsme se měli vidět.
Protože dneska svítí slunce a to znamená, že je hezký den.
A jestli ne, tak máme sebe, abychom si rozzářili tváře.
Máme vzpomínky na sebe. Na ten letmý pohled, malé pousmání.
Vždy umíš hned udělat svět krásnější.

Lada Hubálovská, 1.C

Osamění

Anna Horáková, 3.C

Stvůry - vylézají ze svých skrýší,
nikdy je však nespatříš.

To ty jsi jednou z nich!

Hlásáš dobro.

A zlo a smrt i smutek -

to ukryto je v tobě;

to ty spáváš v těsném hrobě.

Zvuky, barvy přejí cestu tvou.

A ty jen stojíš; ty oči přivíráš,

v sebe zahleděn,

to ty jsi temnotou!

Životem i snem trpíš -

a najednou prázdno...dál jdeš sám.

Zahleděn, všechno skrýváš,

a v poslední chvíli se neloučíš.

Ač bys chtěl,

jen jeden den, aspoň den...

Oběť přinášíš a ona tam čeká,

ale odměnu nemá -

příliš vysoká cena!

Jsi sochou prázdnou,

sochou ledovou.

Jsi tou stvůrou,

jsi příšerou.

Jsi snem,

jsi jiným světem.

Jsi rájem;

Ty jsi srdcem!

Mihaela Tănese, 3.B

písmeno B

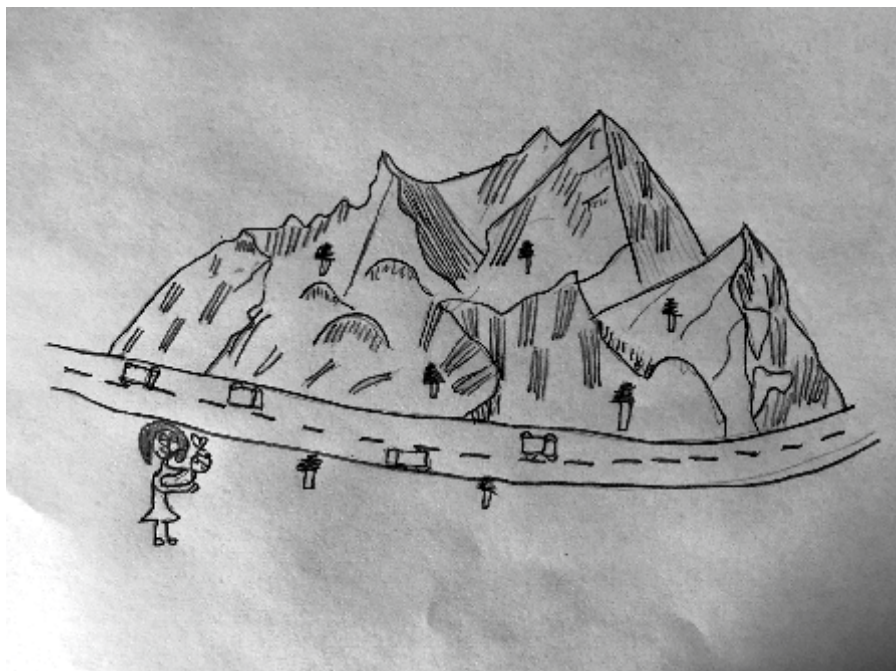
Jonáš Kvapil 2.A

Dva kopečky tvoří pohoří
pod nimi u rušné silnice
matka své dítě krmí v náručí
má ho ráda velice

písmeno B

Klára Marková, 2.A

Co si mám koupit čočky?
ne vítězí obloučky
děšť či sněhové vločky
polapí mé obroučky

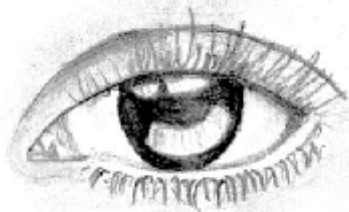
Tomáš Langer, 1.O

písmeno O

Aleksandra Kolesnikova, 2.A

Je jako nekonečná cesta tvého života zas
protože kolem nás je tolik krás

Je jako velké oko
které se dívá hluboko

Kateřina Čejková, 2.C

písmeno X

Magdaléna Bartošová, 2.A

Stráž hlídá dnem i nocí
překřížené zbraně má
a i když už nebude moci
svůj život radši odevzdá

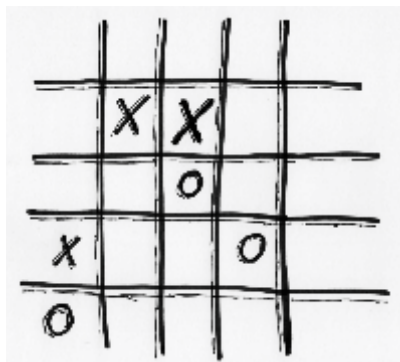

Karolína Soukupová, 2.B

písmeno X

Jonáš Kvapil, 2.A

Diráti na cestě najít zlatý poklad
bod který dvě čáry spojují
v piškvorkách pokaždé vystupují
značka jenž nám nedovoluje zastavit ani stát

Jakub Křováček, 1.O

Navždy spolu

Hana Le Thu, 1.A

„Počkej, já už nemůžu,“ zvolala na mě Rose, která už kvůli dlouhému běhu sotva popadala dech. Nakonec už opravdu nemohla a někde za mnou padla na kolena, avšak já nechtěl zastavit, teď ne.

Nechal jsem ji za zády a běžel jsem dál ke staré chátrající chatrči, o které se pravilo, že tam straší. Překročil jsem hranici do temného lesa a každým krokem jsem byl stále blíž svému cíli, dokud jsem nestanul před chatrčí.

Porozhlédl jsem se, jestli někde nevidím rzravou hlavu mé nejlepší kamarádky, ale nikde nebyla. „Tak to zatím prozkoumám sám!“

Otevřel jsem dveře, které vypadaly, že se každou chvíli rozpadnou, a vstoupil jsem do tiché zaprášené chodby, kterou ozařoval pouze měsíční svit, odkud vedly schody nahoru. Nepřemýšlel jsem, moje nohy předběhly můj mozek a bez přemýšlení vyrazily nahoru. Schody sténaly pod mou tíhou, ale nevšiml jsem si toho a pokračoval jsem dál.

„Jako vážně?“ zasmál jsem se po té, co jsem nahore spatřil starobyrou židli uprostřed místnosti a okolo toho jen samé pavučiny, prach, nic víc. Prostě tam stála v obrovské místnosti, jako by se nechumelilo. Jen židle. Nanicovatý kus nábytku, který měl naprosto obyčejný účel.

Rozešel jsem se k té židli s úmyslem ji vyzkoušet, jestli ještě drží, ale jakmile jsem si na ni sedl, uslyšel jsem pod sebou křupnutí a přeběhl mi mráz po zádech. Ozývalo se to znovu a znovu, já začínal panikařit. Bohužel, nemohl jsem se pohnout, abych utekl. Něco mě stále drželo na místě. Snad neviditelná síla? Sám jsem nevěděl nic, jen jsem dál musel sedět, chtít nechtě. Najednou se mě něco dotklo na rameni a já málem vyskočil z kůže. „Kdo by řekl, že se nebojácný Lanum bojí?“ Za mnou se ozval velmi povědomý dívčí smích. Otočil jsem se za majitelkou tohoto hlasu a probodl jsem ji pohledem. „Pojď, je čas jít domů!“

Léto se setkala s podzimem, podzim vystřídala zima a brzy měl začít jarní rovnodennost, která měla oficiálně ohlásit příchod jara a od toho dobrodružství, které jsem podnikl s Rose, už uplynulo více než deset let. Loudavě jsem procházel hlučnými ulicemi mého rodného městečka Amicitie, když v tom na mě něco skočilo a zakrylo mi oči. Tohle mi dělá jen jedna osoba. „Rosie, lidi se na nás koukají!“ snažil jsem ji sundat ze sebe, což se mi i po chvíli povedlo. „Tak ať se koukají a já zase mizím!“ Vyplázla na mě jazyk, a jak se rychle objevila, tak i zmizela mezi davy lidí. Zakroutil jsem nad jejím činem pobaveně hlavou a zrychlil jsem krok, protože z ničeho nic začalo pršet. Při mém úprku před deštěm jsem si všiml postavy v kápi, která se mým směrem dívala, avšak když zaregistrovala, že ji pozoruji, tak se otočila a splynula s temnou uličkou. Nedalo mi to a rozešel jsem se do té uličky.

Nikdo tam nebyl. Divné. Najednou jsem ucítil na čele něco teplého. Dotkl jsem se toho a spatřil krev. „Co to?!“ zděsil jsem se a rychle vyndal kapesník. Utřel jsem stékající krev po mém čele, načež jsem raději vyrazil rychle domů. Po celou dobu mě doprovázel pocit, že mě někdo sleduje. Otáčel jsem stále přes rameno, díval se za sebe,

do černo černé uličky v domnění, že tam spatřím postavu v černé kápi. Nikoho jsem nespatriil. Ten pocit úzkosti a pronásledování však stále rostl, zvětšoval se s každým úderem mého srdce a nemizel. Přidal jsem víc do kroku, dokud jsem nevpadl domu s pocitem, že jsem v bezpečí. Anebo jsem se zmýlil?

V noci jsem zaregistroval hlasy ve vedlejší místnosti. Myslel jsem si, že se mi to jen zdá, ale ty hlasy nechtěly utichnout. Zbláznil jsem se snad? Po dnešním odpoledni mi to už nepřišlo tak nepravděpodobné. Ani po té, co jsem se zamknul doma, jsem nezískal pocit klidu. Stále jsem v každém rohu viděl onu osobu z uličky a čekal na okamžik, kdy ke mně přistoupí, vezme mě do svých spárů a už nikdy nepustí. Vstal jsem z postele a pomalinku a co nejtišeji jsem se vydal do vedlejší místnosti.

Když jsem viděl ten obraz, tak jsem si myslel, že mám halucinace. Pil jsem snad na své léky? Zhulil jsem se? Nic mi nedávalo smysl. To nemohlo být možné. V prostoru přede mnou se nacházel malý hnědovlasý chlapec, který vypadal jako moje dětské já, a holčička, která mi strašně připomínala Rose. Oba se připravovali na nějakou výpravu.

„Hej, co tu děláte?“ promluvil jsem na ně, ale oni mi nevěnovali žádnou pozornost, jako bych byl neviditelný. Chlapec a holčička najednou zmizeli a mně se zmocnil pocit, že moje fyzické já mizí spolu s nimi.

Chtěl jsem křičet o pomoc, avšak než jsem to udělal, tak jsem se objevil na jiném místě. Až moc povědomém místě. Stál jsem zase před tou chatrčí, o které se vyprávěly stále stejné historky, aby se vystrašily zvědavé děti. Babské povídky tehdy i teď. Za ta léta se vůbec nezměnila, jen dveře byli otevřeny. Vešel jsem a jako před léty jsem opět vyrazil k zaprášeným schodům zjistit, jestli se stále ona zvláštní židle nachází uprostřed místnosti. Najednou celou budovu naplnil dětský křik, což mě donutilo vyběhnout schody, abych zjistil, co se tu děje. Přišel jsem si jako ve snu, nic jsem nechápal, jenže byla tu síla, které jsem nemohl odporovat.

Své kroky jsem již neřídil já. Bylo v tom něco jiného, vyššího. Uviděl jsem, jak chlapec sedí na židli, pod kterou praskala podlaha. „Lanume!“ vykřikla holčička, která se odněkud vynořila a proběhla mnou, jako bych byl neviditelný. Počkat?! To není možné. Jako v transu jsem se díval na tuhle tragédii. Malá zrzka už byla blízko svého kamaráda, dokud se pod nimi nepropadla podlaha a oba se nezřítily dolů. Koukl jsem se dolů, ale neviděl jsem jen těla dvou dětí, zasypaná třískami dřeva. Byla tam i třetí postava, která se podívala i mým směrem. Chvilí jsme se dívali z očí do očí. Pak to přišlo, pochopení.

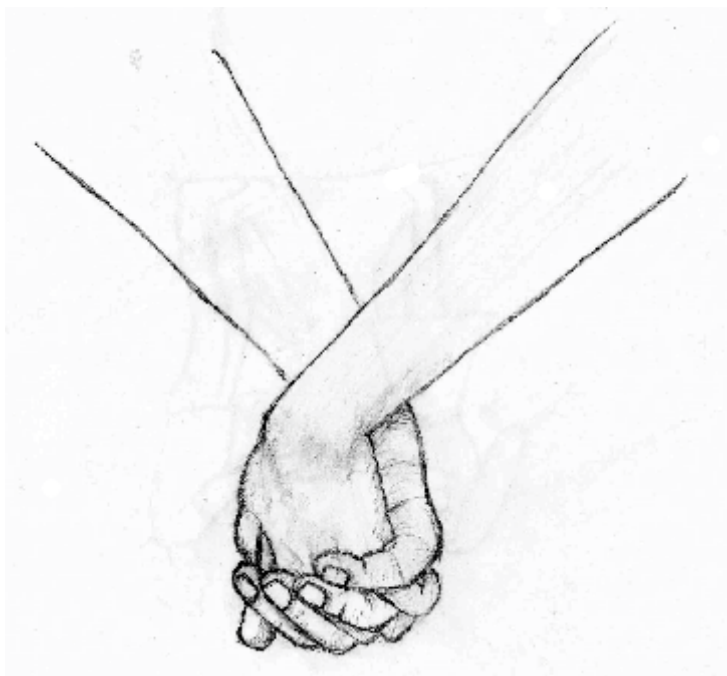
Udělal jsem osudovou chybu, když jsem nevěřil. Vše, co jsem viděl, byl jen sen. Výplod mé fantazie. Trest za výsměch něčemu, čemu jsem nerozuměl. Nedíval jsem se třetí osobě do očí. Ona je neměla. Byly to jen prázdné oční důlky, ve kterých se přehrávalo to, co jsem mohl mít, avšak svou hloupostí a neuváženým rozhodováním o to přišel. Nepřemýšlel jsem nad svými činy a musel jsem tak zaplatit za svou hloupost. To ale nebylo to jediné, co mě trápilo. Ztratit svůj život vlastní hloupostí byla jedna věc. Jenže jak k tomu přišla Rose? To já ji do toho zatáhnul. Kvůli mně přišla v tak mladém věku o život. Byl to opravdu krutý výsměch reality. Vidět, o co vše jsem přišel nejen já, ale i má nejlepší kamarádka. Místností se ozval arogantní smích. „Hlupáku. Jsou věci, kterým se nesmíš vysmívat!“ Postava v kápi najednou natáhla ruku a

ukázala svým ohavným pařátem nahoru, kde opět stála starobylá židle. Naprosto v pořádku, připravená pro další oběť.

Židle... Tak prostá věc, kterou každý pohrdá a přes obyčejnost tohoto předmětu nevidí to skryté poselství, symbol. Pak se natáhnul pařát ke mně, mé dospělé já vtáhnul zpět do dětského těla a já jen křičel. Viděl jsem jen černo a nic víc.

„Drazí přátelé, rodino... dnes se loučíme se dvěma životy, které zmizely z toho světa nešťastnou nehodou.“ mluvil kněz na všechny přítomné. U oltáře se nacházely dvě bílé rakve, ve kterých se nacházela dvě těla dětí. Jmenovali se Lanum a Rose. Ve vzduchu panovala smutná atmosféra a všem tekly slzy, i mně. Neplakal jsem pro sebe, protože smrt je součástí našeho života, a je vždy otázkou času, kdy si pro nás přijde. Plakal jsem pro zmařený život zrzavé dívky, která se nechala přemluvit k rozhodnutí, které nebylo její. „Lanume, pojď, je čas jít domů,“ Promluvil za mnou hlas Rose a já vstal ze židle a vydal jsem se za ní.

Jednou spolu, navždy spolu. Smrt, odpuštění, lítost, vina a nakonec symbol. Každý z nás má svou židli, na kterou si chce sednout, aby si splnil svůj cíl. Jenže je správná cesta, kdy ostatní kolem Vás platí životy? Za Vaše rozhodnutí? Vše má své důsledky... Nastává pak otázka. Co jste ochotni zaplatit?

Simona Malátová, 1.A

Příběh židle

Simona Malátová, 1.A

Bylo to jen další chladné ráno, na ulici před domem byl vcelku klid. Vypadalo to na obyčejný chladný červencový den. Willem seděl za psacím stolem na židli, jejíž vrzání pro něho bylo inspirací. Hleděl ven z okna a pozoroval, jak paní domácí zametá sněh z cesty k domku. Přemýšlel, kam zmizely poslední peníze, které měl, a jak by se mohl dostat k dalším.

Tu se ozvalo rychlé zaklepaní. Aniž Willem stačil jakkoliv odpovědět, ve dveřích stál drahý jeho přítel Rudolf. Čekal nějakou naléhavou zprávu, protože Rudolf vstává obvykle až kolem poledne. Rudolfův pohled však neskončil na Willemovi, nýbrž na jeho židli. „Proč si nepořídiš novou? Vždyť tahle je tady déle než naše pani domácí...“ Willem se na něho jen hluboce zadíval. Nikdy neměl peněz nazbyt. Ani jeden z nich. Rudolf mu pohled neopětoval a pokračoval bezmyšlenkovitě dál. „Povedlo se mi vyjednat další pracovní pohovor. Zanedlouho musíme vyrazit, abychom tam byli včas. Tentokrát už to vyjde,“ „...tentokrát ano,“ dodal polohlasně. Willem byl ohromen Rudolfovým nadšením k práci, tak pouze přitakal.

Neuplynulo ani pár hodin a Willem s Rudolfem byli skutečně na cestě. Po pár minutách si Rudolf uvědomil, že nechal některé z potřebných dokumentů na Willemově staré židli. Mladíci se proto museli vrátit. Rudolf dostal od Willema klíče od pokoje a sám vyběhl nahoru. Dokumenty se však již nenacházeli na židli, na židli ležely pouze dva hedvábné kabáty. Dokumenty ležely pod židlí. Rudolfa, který vyběhl do pokoje sám, to velmi udivilo, ale oba je vzal, jeden oblékl sám, a druhý přinesl Willemovi. Ten skrýváje svůj údiv kabát oblékl. Celou cestu nad tou záhadou oba přemýšleli. Nedávalo to smysl! „Kdo by je tam mohl přinést?“ To byla otázka, která oba mládence hluboce trápila.

Po necelé hodině cesty dorazili na místo setkání – lokál nesoucí název: U Havrana. Vešli dovnitř, přátelské prostředí i lidé v lokále je velmi mile překvapili. Rudolf se chvíli rozhlížel, jestli neuvidí muže s nápadně velkým kloboukem, který měl mít vedle sebe jako poznávací znamení. Nikoho takového však neviděl, tak se oba mládenci usadili ke stolu a čekali. Už bylo kolem poledne – tedy téměř hodinu po čase, kdy se měli sejít. Do lokálu vstoupila žena s nepřehlédnutelně velkým kloboukem a okamžitě k nim zamířila. Přišla ke stolu a bez jediného slova na něj položila přehnutý papír a zmizela (patrně co nejrychleji) postranními dveřmi. Willem ho okamžitě vzal a oba muži odešli. Konečně byli venku sami. Rozložili papír. Stálo na něm:

Prosím, přijďte pod hvězdnou noční oblohou na Červené vinici přesně o půlnoci.

Mladíky pochopitelně zajímalo, co by po nich mladá žena mohla chtít, takže se rozhodli, že se převléknou do svých obyčejných šatů a dorazí na místo, kousek za městem, kde se měli sejít.

Když dorazili domů, odebrali se každý do své ložnice. Rudolf padl do postele a opět přemýšlel, kde se vzaly kabáty, které měli na sobě. Willem nevěřil svým očím, když otevřel dveře svého pokoje. Židle stála uprostřed místnosti a na ni byly dva nádherné klobouky. Na stole stála váza s dvanácti slunečnicemi a na posteli měl misku oliv. Chvilí jen stál a pozoroval židli, stůl i postel, když se konečně vzpamatoval, sebral klobouky a

pověsil je na háček vedle vstupních dveří. Misku solivami položil vedle vázy se slunečnicemi a posadil se na židli. Židle zavržala jako obvykle. Willem přemýšlel, kde se tam věci berou. Dveře byly zamčené, okno zavřené a klíče od pokoje má pouze on a paní domácí, která by tam nikdy dobrovolně nevstoupila. Po chvíli dumání se opět ozvalo zaklepání. Tentokrát o něco rozvážnější a klidnější.

Do místnosti vstoupil Rudolf, oznámil Willemovi, že je půl jedenácté. Willema toto jeho sdělení velmi nemile překvapilo, protože to by znamenalo, že spal při nejmenším několik hodin, které si absolutně nepamatoval. Když se otočil zpět na svého přítele, nezapomněl ho upozornit na klobouky, které byly opět dva. Řekl mu i o tom, že byla židle jinde, než stává obvykle a o olivách i slunečnicích. Po krátkém rozhovoru se oba oblékli do nenápadných šatů a přes paní domácí se vyplížili ven.

Když dorazili na místo, stála tam žena. Už nevypadala tak, jako když ji viděli ve dne. Pod svítem petrolejové lampy bylo vidět, že vypadá jinak... nyní na sobě měla velmi vyzývavě oblečení, které bylo v tomto počasí při nejmenším nevhodné... Rudolf i Willem brzy pochopili, jakému povolání se věnuje a proč je tedy takto oblečena (nebo spíš neoblečena). Když se k ní přiblížili na tolik, že byly slyšet jejich kroky, otočila se na ně a nejprve zděšeným pohledem hleděla, jak se k ní blíží. Po pár krocích v nich však poznala dva mladíky z lokálu. Slušně je pozdravila, hned se představila a vysvětlila, proč jim předala papír se zprávou – jmenovala se Siena Hoornik, byla placenou společnicí a ocitla se ve velmi špatné finanční situaci, vyhodili ji z podnájmu a nyní neměla kde bydlet ani co jíst. Uchýlila se k nejzoufalejšímu řešení, které ji v ten moment napadlo, a požádala o pomoc dva náhodné dobře oblečené mladíky. Když toto vyslechli, milosrdně ji nabídli, že by mohla přes noc zůstat u nich. Willem v ní viděl cosi dobrého a chtěl ji pomoci napravit si život. Sami však neměli moc peněz nebo čehokoliv nazbyt. Dohodli se na jedné noci, kdy u nich může přespat.

Bylo kolem jedné hodiny ranní, když dorazili k domu, kde mládenci pobývali. V tichosti se odebrali do ložnic - Rudolf k sobě a Siena s Willemem k němu. Za chvíli přinesl Rudolf pár dek, které u sebe našel. Šli hned do postelí. Siena dostala pár dek Willema a ulehla vedle Willemova lůžka na poměrně teplou podlahu vedle psacího stolu. Netrvalo to dlouho a všichni spali jako zabítí.

Když se ráno Willem probudil, bylo kolem deváté a Siena stále spala. Na židli dnes neležel kabát ani další klobouk, nýbrž dámské šaty, vesta a dvoje pánské kalhoty. Byla to pěkná hromada překrásných a nových věcí. Willem okamžitě všechno kromě šatů a vesty vzal a odnesl k Rudolfovi. Všechno mu řekl a společně se nad tím znovu podivili. Oblékli se do nových věcí a čekali, až se Siena vzbudí. Za necelou hodinu se začaly z Willemova pokoje ozývat zvuky - Siena se vzbudila. Opatrně zakleпали na dveře a po vyzvání vstoupili. Siena již byla oblečena do nových šatů a měla na sobě i teplou vestu. Na stole Rudolf s Willemem spatřili bochník chleba, kus másla a džbán s mlékem. Willem si těch věcí nejspíš při ranním šoku z hromady oblečení nevšiml. Společně se pustili do jídla. Najedli se, Siena jim poděkovala a odešla.

Plynuly hodiny a dny. Každý den se na židli objevovaly stále nové věci, které mladíci potřebovali a kolem ní se objevovalo jídlo. Měli skoro všechno, co potřebovali - kromě peněz na nájem. Hledali práci, kde se dalo. Jejich hledání se však ne a ne shledat s úspěchem. Když už se zdálo, že skončí na ulici, našli oba práci jako mlékaři. Rozváželi mléko na jízdních kolech po celém městě. Nevydělávali si sice tolik, aby si mohli dovolit

jídlo, ale na nájem to stačilo. A to bylo hlavní! Potkávali spousty lidí a poznávali nové věci, které za celý svůj život nespátřili. Byla to jistě skvělá zkušenost pro oba dva.

Jednou Willem odvážel mléko do odlehlejší části města. Přimo do vykřičeného domu (jak k jeho překvapení na místě zjistil). V ženě, která od něho mléko přebírala, poznal Sienu, které pomohli. Po krátkém rozhovoru uznal, že se jí daří o poznání lépe. Chvilí si povídali o jejich životech a Willem se zmínilo té staré židli, na které Siena našla oblečení a taky o tom, jak se kolem té židle objevuje jídlo. Siena tomu nejdříve nevěřila, ale pak také uvěřila.

Uplynulo zase pár dní, možná i týdnů. Z chlapců už byli skoro muži, oběma táhlo na dvacet a žili si poměrně spokojeným a klidným životem. Jednoho dne, když Willem a Rudolf zrovna předávali větší objednávku mléka, Willem upustil vše, co držel a zhroutil se na zem. Byla to nesnesitelná bolest. V uších mu cosi pískalo, hlava ho třeštila a všechno v něm jako by se sevřelo. Nedokázali si to vysvětlit. Po pár nekonečných minutách bolesti ustoupily. Oba pokračovali v práci. Rozbité láhve mléka byly Willemovi odečteny z platu a víc to neřešili.

Po práci se vrátili domů jako obvykle. Rudolf jen odváděl Willema do ložnice, aby se ujistil, že si půjde ihned lehnout ale... Neviděli židli, která odnepaměti stála u psacího stolu! Bylo jim jasné, že ji někdo musel odnést, uklidit nebo dokonce – na to se jim nechtělo ani pomyslet – ukrást. Zkrátka byla pryč a oni opět neměli, co jíst. Zásoby jídla si nedělali, protože na židli se vždy objevovalo jen to, co opravdu potřebovali. Willem v jeho stavu nemohl nic řešit nebo běhat venku a hledat ji. Rudolf se tedy byl zeptat paní správcové, ale ta tam vůbec nebyla. Celou noc nad tím oba přemýšleli. Rudolfa skutečně nic nenapadlo, a tak se tázal Willema, zda někomu o židli nevyprávěl. Ten mu nejdříve řekl, že by mu stejně nevěřili, a ještě by si pomyslili, že je blázen. Ale v tom si vzpomněl na svůj rozhovor se Sienu...

Dalšího dne nešli do práce, vydali se – hladoví – za Sienu. Bylo to poprvé, co oba chlapci vkročili do vykřičeného domu. Chtěli Sienu a nechali si ji zavolat. Siena, když je spatřila, začala utíkat. Oba se za ní rozběhli. Siena byla však rychlejší a už se tam vyznala. Zaběhla do nějaké uličky ve třetím patře a práskla za sebou dveřmi. Běželi za ní, vyrazili dveře, a když vtrhli do místnosti, Siena stála u okna, držela židli tak, že kdyby ji pustila, židle by spadla na zem a rozbila se. Oběma přátelům bylo více než jasné, co se stane, pokud židli pustí. To nesměli dopustit. Siena promluvila první „Už ani krok, nebo ta židle poletí!“ Ani jeden z nich nic neřikali. Chvilí tam jen všichni tři stáli a dívali se na sebe. Zdálo se, že Sienu dochází, co provádí dvěma milým duším, které jí pomohli. Slzy jí stékaly po tváři a židli začala pomalu vracet zpět do pokoje. Když najednou někdo vtrhnul do dveří a Siena židli leknutím omylem upustila. Willem a Rudolf se rozběhli k ní a pokusili se židli, jakkoliv na poslední chvíli zachytit. Všechno bylo marné. Oba už jen sledovali, jak židle padá a jak se s dotekem země rozpadla na spoustu kousíčků.

Willemovo tělo jako by bez duše padlo k zemi a bezvládně leželo. Rudolf i Siena nad ním klečeli. Rudolf křičel na Sienu, ať jde pryč a nechá je konečně na pokoji. Prosil i boha, proč to nemohl být on a ne Willem. Všechno bylo marné.

Uplynul nějaký čas. Rudolf sice židli dokázal sestavit ze zbylých kousků, ale už nevrzala a nikdy se na ni už nic neobjevilo...

ŘÍZENÉ DADA

Nikol Vecková, 2.C

Z černého obzoru v dáli
Dlující světélka nad lesy
Podivnými vodami dalekými
Plachetnice mizící mezi horstvy
Zmítajícími se delfíny
Mizící mezi svými
Navrstvené prameny
Terasovitě uspořádány
Škládající tvary toku

Lucie Vokálová, 7.O

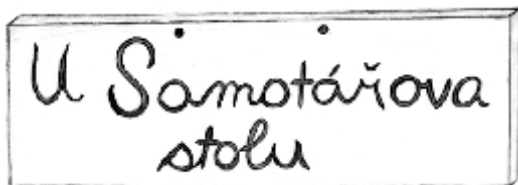
Původní báseň:

Vítězslav Nezval: **Vlny**

Škládající ohromné delfíny
Ale též podivné plachetnice
Dlující k obzoru
Rozžehují světélka
A nad svými vlastními zmítajícími se horstvy
Z černých
Terasovitě navrstvených vod

Samotář

Adam Malý, 3.B

Sofie Anna Janebová, 2.O

Ve vesnici žil jeden podivuhodný člověk. Říkali mu Samotář, jelikož nevyhledával společnost a byl opravdu sám. Pokaždé, když jsem přišel do hospody, seděl sám v rohu. Nikdo ho moc nemusel, ale přece jen tu byla duše, která ano. Jmenuje se Abby. Říkáme jí „Vášnivá Abby“, jelikož její nošení piva a tance jsou velmi procítěné. Abby je velmi přitažlivá a vždy, když ji nějaký opilý mladík osahával, Samotář ho zastavil, zbil ho a vyhodil z hospody. Každý týden jich bylo kolem deseti. Byla to velká podívaná, protože nikdo nečekal, že Samotář zmlátí i „Velkého Toma“. Dobrých pět let Samotář vyhrával a Abby mu nosila pití a jídlo zdarma. Přes den Samotáře nikdo neviděl, ale v noci byl v hospodě až do rána. Za západu slunce se objevil a za úsvitu zmizel.

Po dovolené jsem přišel do putyky a Samotář nikde. Celá hospoda byla tichá. Vypτάval jsem se a dozvěděl se, že Samotář zahynul v boji. V úterý, kdy já byl na dovolené, se to prý stalo. Parta cizinců silně obtěžovala Abby. Jak to bývalo, Samotář je zmlátit, jenže jeden muž vytáhl pistoli a do Samotáře napral tři kulky. Samotář, přes svá zranění, mu pistoli vzal a zastřelil ho. A tehdy celá putyka slyšela první slova od našeho podivného muže přezdívaného Samotář: „Děkuju, hospodo!“ A zemřel. Od té doby celá hospoda chrání Abby a nese název „U Samotářova stolu“.

Eliška Králová, 2.A

Samotář

Kristýna Prchlíková, 1.A

Jsem samotář. Miluji svou komfortní zónu. Jsem stydlivý, holka si o mě neopře ani kolo – nevnímá mě. Tak nějak zněly anonymní vzkazy od mých spolužáků. Učitelka to vymyslela skvěle! Navzájem si napíšeme, jak vnímáme ostatní. Anonymně.

První šok přišel ve chvíli, kdy to navrhla, ale zděšení se stupňovalo s každou rukou zvednutou na souhlas. Co jim asi tak napíšu? Vždyť je ani neznám!

Do školy chodím z jediného důvodu – učení. Chci být doktor, tak se učím. Nepotřebuji kamarády, kteří mě budou o hodinách rušit těmi otravnými řečmi hluboko pod mou úroveň. Nepotřebuji se s kluky bavit o tom, které holce je výstřihem vidět až do žaludku. To vidím i sám. Fuj!

I máma říká, že bych měl se svou samotou něco dělat. Že jí prý jinak zůstanu navždy na krku. A já vím, že má pravdu. Možná bych se měl trochu zajímat o život svých spolužáků. Konec konců, chodím s nimi do třídy už čtvrtým rokem. Na druhou stranu v květnu odmaturuji a už je nemusím nikdy vidět.

Najde se ale jedna osoba, kterou nechci přestat vidat. Jmenuje se Eliška. Je krásná, občas mě pozdraví. Jediná vnímá, že existuji. Tak jsem jí to napsal. Popsal jsem ten malý žlutý papírek.

Poté, co se kní dostal, jsem pozoroval, jak se zachová. Pousmála se, papírek vložila za obal telefonu a se zvoněním odešla ze třídy. Tvářila se spokojeně.

Ale Dan, největší frajer třídy, se tak nadšeně netvářil. Probodával mě děsivým pohledem vraha, kterého právě odsoudili. V tu chvíli mi došlo, že je zle. Přerušil jsem s ním oční kontakt, shrnul papírky do batohu a utíkal ven ze třídy.

V šatně jsem potkal Elišku. Usmála se na mne a řekla, že bychom mohli někam zajít, když je sluncem mého života. Celý rudý jsem přikývl. Eliška s úsměvem odešla.

Za mnou se zabouchla skříňka. Otočil jsem se a uviděl Dana spolu s jeho kamarády. Věděl jsem, že mám problém. „Eliška je moje, pane Neviditelný, tak si to dobře zapamatuj, jinak za sebe neručím!“ zavrčel mi do obličeje. Netuším, co mě to tak najednou popadlo, ale s úsměvem jsem mu odpověděl, že jí to měl říct dřív, protože už je moje. Byla to sice lež, ale Dana to dohnalo k nepřičetnosti. Já se usmíval.

Vítězný úsměv mi ale na tváři nevydržel dlouho. Danovi kamarádi se na mne vrhli. Povalili mě na zem. Danova postava se komíhala nade mnou. „Tak to jsem zvědavý, jak se jí budeš líbit teď, doktůrku!“

Ve tváři se mu objevil krutý výraz a z hrdla vycházel hysterický smích. Nohou v těžké botě začal šlapat po mých rukou a já jen cítil, jak se láme má ulna. Nakonec jsem našťástí omdlel bolestí.

Ani dnes, po mnoha letech, mé tělo není v pořádku. Elišku jsem dostal, ale na vysněnou práci nikdy nedosáhnou.

Stylistické cvičení s krátkým textem aneb Příběh různým pohledem

Autoři: skupinová práce ve 2.O

Zadání: zadaný text přepracujte jako:

- 1) aliteraci
- 2) báseň
- 3) drama
- 4) naivně
- 5) nespisovně

1) Prosincová potyčka

Prvního prosincového poledne putoval Pavel původním průvodním povozem po Praze pět. Potom Pavel přešel původním průvodním povozem průvodčího Petra, přičemž propukla pranice. Po pranici přijela policie, porozdávala pokuty. Pavlovi první, poté Petrovi. Policista Přemysl povídá: "Pane Pavle, přestaňte prosím popichovat pana Petra." Pan Pavel putoval pryč původním průvodním povozem po Praze pět, pan Petr po potyčce posel, protože pil prošlé pivo.

Vojtěch Šedivý, Vítězslav Kříž, Jiří Hlaváček, Filip Šisler, Michal Pavliš

2) Poetické poledne

Jednoho krásného dne,
to kolem poledne,
jsem si na zadní plošně přeplněného autobusu,
povšiml mladíka s nezvykle dlouhým kloboukem tu.

Tu mladík se na svého souseda obořil,
šlapal mu na nohy pokaždé, když někdo nastoupil.

Rychle však hádku ukončil,
uviděl volné místo, kam se posadil.

*Eliška Brixí, Simona Engelová, Emma Jarolímková,
Anče Mayor, Adéla Rozsypalová*

3) Drama v autobusu

V autobuse

mladík: „Nešlapej mi na nohy“

soused: „Já za to nemůžu. Ostatní mi taky šlapou na nohy“

2 minuty později

mladík: „Prosím, přestaň mi šlapat na nohy, když vystupují lidé“

soused (klidně): „Ale oni taky nastupují.“

mladík (překvapeně): „OOOH! Volné místo! Promiň, ale už musím jít“

(Mladík spěchá k volnému místu.)

Šimon Havlas, Karolína Hošková, Marek Honzák, Petr Kolman

4) Naivní poledne

Jednoho dníčka kolem poledníčka jsem si na zadní plošince přeplňoučkého autobusíčka linečky S povšiml mladíčka s nezvykle dlouhoučkým krčkem a kloboučkem, na němž byl místo stužičky ozdobňoučký prýmeček. Náhle se mladíček obořil na svého sousedíčka a obvinil ho, že mu šlapká na nožičky pokaždé, když lidičky nastupují a vystupují. Rychloučce však hádečku ukončil, když uviděl volňoučké místečko, vrhl se k němu a posadinkal se.

Igor Malý, Bára Malinovská, Lucka Žmolíková, Anna Plačková

5) Nespisovně

Jednoho dne kolem voběda sem si vzadu přeplňenýho mhádéčka linky S všimnul týpka s divně dlouhým krkem. Najednou se týpek nasral na svýho souseda a seřval ho, že mu dupe na hnáty pokaždý když lidi nastupujou nebo vystupujou. Nahned ale hádku skončil, když viděl volnej flek, skočil po něm a sednul si.

Anežka Slavíková, Šarlota Sládečková, Jakub Neuhäuser

Škoda lásky

Jiří Hlaváček, 2.O

Byla jedna vesnička,
krásná jako písnička,
děvčátko tam žilo malé,
nevinné jak písle zralé.

Zahleděl se do ní kluk,
velký, silný jako buk,
naše děvče osnil,
její srdce přivlastnil.

Ale jsou tu zvony času,
dostanou tě i v přesčasu,
vesnička se změnila,
a dívka se změnila.

Ale srdce v jeho spárech
nedělalo dobrotu,
čert si pro ni jednou přijde,
a bude to v sobotu.

Ta věštba se naplnila,
ona půjde do pekla,
ahoj už jen stihla říci,
čert ji odnes, hříšnici.

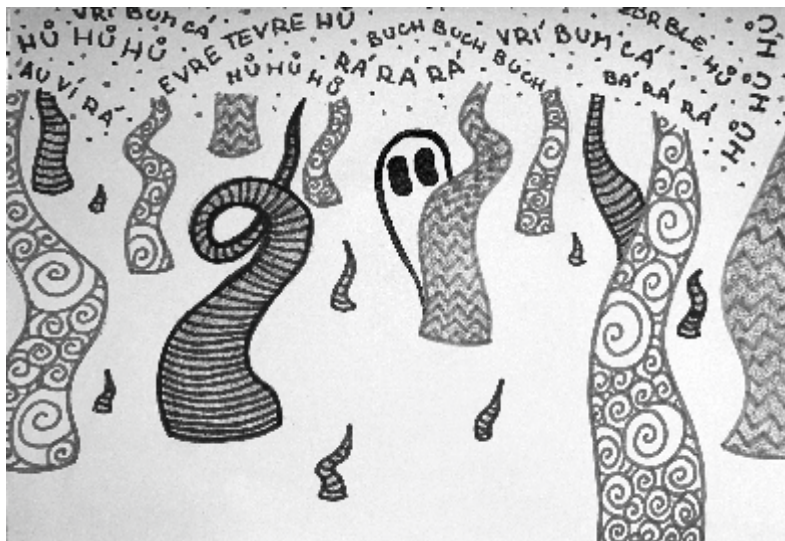

Tereza Staňková, 1.O

Temný les

Pavla Červová, Kateřina Zumrová, 2.C

Hů, hů, hů,
žbrble, žbrble, hů,
evre, tevre, hů,
hů, hů, hů.
Buch, buch, buch,
ne, ne, duch,
vrí, bum, cá,
duch, duch, duch.
Rá, rá, rá,
au, ví, rá,
vrá, bí, rá,
rá, rá, rá.

Denisa Doležalová, 2.A

Velký nález

Vojtěch Šedivý, 2.0

Jedno úterý v červnu jsme si já a můj tatínek vyrazili na ryby k Jizeře. Vyjeli jsme až k večeru. Přijeli jsme na místo a před autem poskakovala malá stvoření. Otevřel jsem dveře a ozývalo se tiché písk, písk. Šel jsem blíže a zjistil jsem, že to byla malá morčata s jejich matkou. Zachytili jsme si a vraceli se k autu. Morčata byla pryč, až na jedno. Bylo černé se zrzavými skvrnami. Říkám: „Přeci ho tady takhle nenecháme?“ Tatínek se zamyslel a vyndal z auta kartonovou krabici, kterou jsme podestlali trávou. Doma byla z nového mazlíčka velká radost. Druhý den jsme s ním šli na veterinu a paní doktorka nám řekla, že je to čtrnáctidenní holčička. Nakoupili jsme jí veškeré vybavení a už s námi spokojeně žije skoro deset měsíců.

Vojtěch Šedivý, 2.0

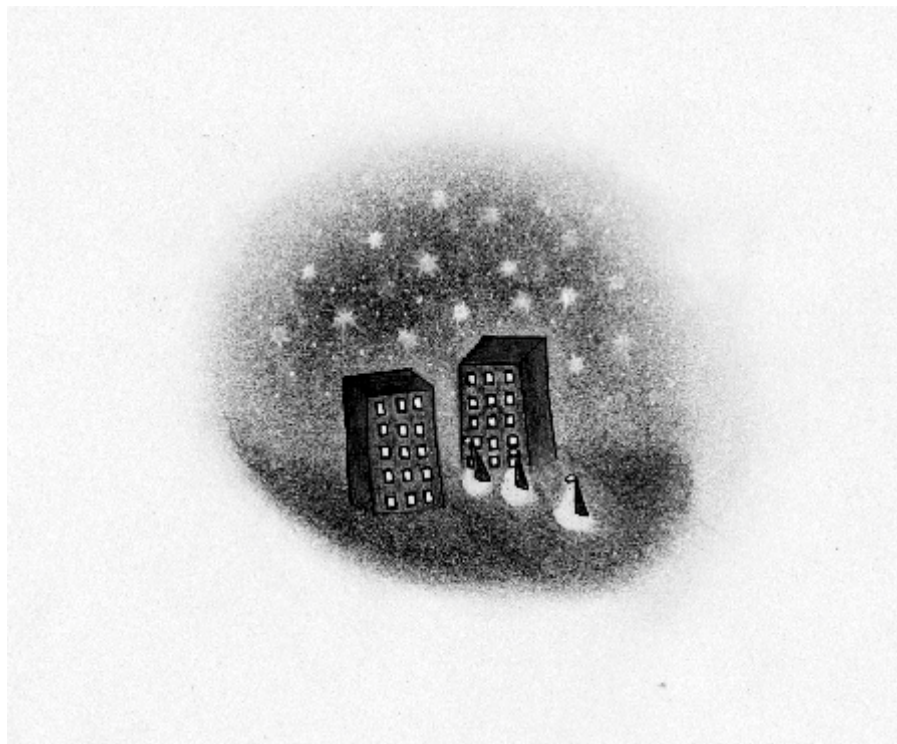

Seznam autorů:

Babáková Emma	3.O	Malinovská Barbora	2.O
Bartošová Magdaléna	2.A	Malý Adam	3.B
Brixí Eliška	2.O	Malý Igor	2.O
Brokenická Jana	2.C	Marková Klára	2.A
Červová Pavla	2.C	Mayor Anna	2.O
Engelová Simona	2.O	Neuhäuser Jakub	2.O
Folprechtová Anna Marie	5.O	Nováková Kateřina	8.O
Havlas Šimon	2.O	Pavlíková Anna	4.C
Hlaváček Jiří	2.O	Pavliš Michal	2.O
Honzák Marek	2.O	Pažoutová Michaela	3.C
Honzáková Elena Marie	5.O	Plačková Anna	2.O
Horáková Anna	3.C	Prchlíková Kristýna	1.A
Hošková Karolína	2.O	Rozsypalová Adéla	2.O
Hroch Jan	4.A	Seglová Veronika	1.A
Janebová Sofie Anna	2.O	Sládečková Šarlota	2.O
Jarolímková Emma	2.O	Slavíková Anežka	2.O
Klikarová Kateřina	3.B	Stehlíková Adéla	3.C
Klímová Natálie	3.C	Šedivý Vojtěch	2.O
Kolesnikova Aleksandra	2.A	Šisler Filip	2.O
Kolman Petr	2.O	Tykva Martin	2.B
Kříž Vítězslav	2.O	T?nase Mihaela	3.B
Kuželová Adéla	3.C	Vanovich Milana	3.O
Kvapil Jonáš	2.A	Vecková Nikol	2.C
Le Thu Hoai	1.A	Zapletal Ondřej	3.O
Lohniský Vojtěch	3.A	Zumrová Kateřina	2.C
Macháček Pavel	1.A	Žmolíková Lucie	2.O
Malátová Simona	1.A		

Seznam ilustrátorů

Baboráková Kristýna	4.A
Čejková Kateřina	2.C
Dohalská Petra	4.B
Doležalová Denisa	2.A
Halasová Erika	2.C
Havlas Šimon	2.O
Havrda Vilém	1.A
Hellerová Tereza	2.B
Hoffmanová Tereza	1.O
Hubálovská Lada	1.C
Janebová Sofie Anna	2.O
Karhanová Anna	8.O
Klabanová Kristýna	2.A
Krákorová Eva	1.A
Králová Eliška	2.A
Králová Lucie	2.C
Krejcarová Barbora	1.A
Křováček Jakub	1.O
Langer Tomáš	1.O
Macháček Pavel	1.A
Machačová Anita	2.A
Malátová Simona	1.A
Marková Klára	2.A
Novotná Kristýna	5.O
Peca Jakub	2.C
Petrčková Alžběta	2.A
Pšenáková Eliška	2.B
Soukupová Karolína	2.B
Staňková Tereza	1.O
Šedivý Vojtěch	2.O
Škodová Šárka	1.C
Tánase Mihaela	3.B
Vizingrová Eliška	2.C
Vlasáková Anna	2.C
Vokálová Lucie	7.O
Vokoun Štěpán	2.C
Vokounová Veronika	2.C

Šárka Škodová, 1.C

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

17. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním města Mladá Boleslav

a Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře